APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE

Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL VIII, NR. 88

decembrie 2006

LA ÎNCEPUT DE AN, DASCĂLILOR NOȘTRI, CU DRAGOSTE

La început de An Nou- 2007, gîndurile noastre frumoase zboară cu emoție către ei, dascălii noștri.

De-a lungul vieții, ne despărțim în multe feluri de ceea ce ne ține în ignoranță. Multă lume ne ajută să ne rupem de tot ce ne împiedică să fim cu adevărat niște trestii gînditoare. Dar sînt unii pe care nu-i putem uita niciodată, chiar dacă

Prof. Valerian PERCĂ

(Continuare în pag. 2)

SALARIAȚILOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNTUL NEMȚEAN

Sărbătorile de iarnă să vă aducă mai multă bucurie în suflete, înainte de toate, sănătate pentru voi și familiile voastre, și, mai ales, dragoste și încredere pentru împlinirea dorințelor și speranțelor de mai bine și mai frumos.
Sărbătoarea Nașterii Mîntuitorului să vă dea lumină și putere pentru a învinge.
La Mulți Ani 2007!

Sindicatul Liber din Învățămînt și Cercetare Neamț

Moroșanu Roxana & Buruiană Monalisa, clasa a VIII-a A

SĂRBĂTOAREA CRĂCIUNULUI

Nu știm încă din tezaurul cărei limbi vine cuvîntul acesta încărcat de turturii aurii. De la un calendar la altul, traversînd secolele, sărbătoarea își schimbă ziua, numele și haina, fără să-și piardă însă marile înțelesuri: dor de înnoire, de noroc și prosperitate, încredere în bunăvoința cerească.

Mai mult de un mileniu creștinii au sărbătorit Anul Nou în ziua de Crăciun (25 decembrie) în imediata apropiere a solstițiului de iarnă: la Roma pînă în sec. al XIII-lea, în Franța pînă în anul 1564, în Rusia pînă în vremea țarului Petru cel Mare, în Țările Române pînă la sfîrșitul sec. al XIX-lea. Amintirea mutării Anului Nou din ziua de 25 decembrie (Crăciunul) în ziua de 1 ianuarie este încă vie. Determinativul moș îi indica vîrsta înaintată a Anului cînd trebuie să moară și să renască împreună cu timpul calendaristic pe care îl reprezintă. Peste sărbătoarea carpato- dunărenilor, Crăciunul, s-au suprapus, rînd pe rînd, Saturnaliile române (la începutul mileniului I înainte de Hristos, zeul Saturn se celebra între 17 și 23 decembrie, apoi nașterea zeului solar de origine iraniană, Mithra, și, după apariția creștinismului, nașterea Domnului Iisus). Spre deosebire de sărbătoarea creștină care celebrează numai Nașterea Domnului, la Crăciun și Anul Nou se sărbătoresc după modelul preistoric atît moartea cît și renașterea marii divinități, Soarele. Prin separarea morții de naștere, Iisus se naște la solstițiul de iarnă (Crăciunul), moare și renaște în raport cu echinocțiul de primăvară în faza lunară (Paștele), creștinismul aduce o mare inovație în istoria religiilor. De altfel, criteriul de a identifica colindele precreștine de cele creștine este asocierea morții cu nașterea (moartea Cerbului, Leului, Turcilor, Caprei etc.) Suprapunerea sărbătorilor creștine peste cele precreștine, a celor greco- romane și orientale peste cele autohtone, geto- dace, au dat naștere unei realități spirituale inconfundabile în Europa.

În țesătura vie a limbii, cuvîntul Crăciun desemnează nu numai sărbătoarea nașterii lui Iisus, ci și un personaj întrucîtva legendar,

Prof. Silvia TINCU

(Continuare în pag. 2)

BALSAMUL CE SE CHEAMĂ TIMP

(Gînduri de peste Ocean, de la colegul vostru Ștefan Corneanu)

După 17 ani de libertate dobîndită cu jertfe de sînge și cu atîtea sacrificii, anul care vine, 2007, va înscrie destinul României într-o zodie nouă, Uniunea Europeană.

Cui datorăm acest nou destin? Cine ar avea curajul de a da un răspuns, ar greși... Mai mult decît noi, sigur, Timpul a lucrat benefic la vindecarea rănilor și la netezirea drumului spre Uniunea Europeană. Rănile doar s-au ameliorat și cicatrizat, dar mai este mult pînă la vindecarea lor. Rămîne ca tot balsamul Timp să lucreze în același ritm imperturbabil, pentru ca România și poporul român să-și recapete locul și rolul între țările europene.

Bine, dar noi, prin care Timpul trece, ce facem?

Uneori, și nu de puțin, am încetinit vindecarea, alteori am lucrat mai mult sau mai puțin conștient în sensul vindecării ei.

Anii au trecut unul după altul, s-au adunat deja 17 din Decembrie 1989 și singurul eveniment, cu adevărat important, ce s-a întîmplat în viața poporului român, este această admitere, începînd cu 1 ianuarie 2007, în Uniunea Europeană.

Pentru noi, dascălii, cei 17 ani n-au fost deloc ușori și nici plini de împliniri. Reforma de care vorbim și pe care încercăm încă s-o facem, mai mult ne-a amețit și încîlcit mințile, decît ne-a luminat și ajutat. Nici elevii și nici profesorii n-au prea cîștigat. Un lucru se impune începînd cu anul 2007: nu mai putem orbecăi într-o ceață metafizică fără busolă. Elevi și dascăli, e vremea deșteptării. Treziți-vă!

Puneți mîna pe carte: Învățați și iar Învățați! Fără carte, n-avem parte mai bună în Uniunea Europeană.

Să ne impunem, ca oameni ai școlii, mai multă muncă, mai multă stăruință în tot ce întreprindem pentru elevi și pentru cei din jur. Școala trebuie să redevină focarul de lumină de altădată pentru copiii și tinerii țării, dar și pentru întregul neam. Mai puțină vrajbă și discordie și mai multă iubire și unire! Mai puțină politică și mai multă educație!

Și drepturi, dar și îndatoriri și răspunderi, în aceeași măsură. Acestea sînt dezideratele sindicatelor din învățămînt pentru anul viitor și pentru viitorii ani. Fie ca sărbătorile de iarnă și Noul An să vă ducă la împlinirea lor.

Ștefan CORNEANU

PLUGUȘORUL

URĂRI DE SINDICALIST 2007

Aho! Aho!
Sindicaliști
Vreau să vă văd
optimiști
Că-n UE am
aderat
Pregătiți de inte-
grat
Pregătiți ca toți
amicii
Pentru-a curge euricii
Cu-n salar de sărbători
2000 de verzișori
Și-un nivel decent de trai
C-o excursie-n Hawai
Vise pentru somn de noapte
Povești pentru 2007
An de integrare-n lume
Cu speranțe de mai bine.
Deci fiți optimiști flăcăi
Și sunați din zurgălăi
Mînați, măi!
Hăi! Hăi!

Vreți mesaj adevărat
Hai cu plugul la urat
Să-ntoarcem brazdă-n prag

Prim urmare e normal
Că leafa de bugetar
Nu-i cea de parlamentar
Ci-o leafă de trei parali
La mila lui don Becali
Ca să-și vîndă el moșia
Să ne plătească energia
Iară noi să ne-ncălzim
Înc-odată să hăim
Mînați măi!
Hăi! Hăi!

Chiar la MEC-ul nostru drag
Domn ministru, domn Hârdău
E pîinea lui Dumnezău
Și împarte-n stînga-n dreapta
Cu bunătate dreptatea
Căci sacul MEC-ului e plin
Cu proiecte și venin
Trimise anagramat
Prin supus Inspectorat.
Iar acum FSLI
Începe iar a zîmbi
Lasă liste, semnături
Pichetări cu strigături
Și grevă tip japoneză
Scoate școala din viteză
Lasă și revendicări
Căci în prag de sărbători
Onoratul Parlament
A votat amendament
Că în anul viitor
Salariul dascălilor
O să crească-n dividende
Cu 22 de procente
Iar ministrul virtual
Devenit occidental
El de sindicat proscris
N-o să mai fie demis
Iar Legea salarizării
Va fi dată iar uitării

Dar să revenim bădie
La noi în împărăție
Unde vă spun cu mîndrie
Este-o mare armonie
Ca între un mut și-un surd
Cei ce latră, ei aud.
Vreau să spun la o adică
Cîinele e cu-o pisică
ISJ și Sindicat
La platform-au aderat
Nu la Stolojan, că doare
Și ar însemna schimbare
Căci noi vrem stabilitate
Și chiar puțină dreptate
Iar la-a noastră competență
Avem mare transparență
Presa și televiziunea
Văd cum li se duce pîinea.

Vă cer scuze că revin
Dar nu pot să mă abțin
Și să nu mai ur puțin

Cu miere și cu venin
O urare specială

Subredacția Roman

(Continuare în pag.2)

Sărbătoarea Crăciunului

(Urmare din pag. 1)

Numit chiar Crăciun și căruia i s-a adăugat, cu vremea, apelativul "moș". Ca la multe alte popoare, și la români, bătrînii s-au bucurat de multă stimă și respect, mai ales în vechime. Respectul față de aceștia s-a păstrat și după moartea lor, într-o asemenea măsură încît unii dintre ei au devenit un fel de semizei a căror amintire a rămas neștearsă în memoria colectivă. Un astfel de personaj celebru este și Crăciun, păstorul mitic, a cărui legendă a fuzionat cu mitul Nașterii Domnului. Legenda spune că, fără acordul soțului, Crăciuneasa primește în gazdă pe Fecioara Maria, oferindu-i adăpost în grajd. Aflînd acest lucru, Crăciun îi taie mîinile, iar Maica Domnului i le lipește la loc. Minunea îl convertește pe Crăciun la creștinism. De bucurie că nevasta sa a scăpat de pedeapsa lui necugetată, Crăciun aprinde un rug din cioate de brad în curtea lui și joacă hora cu toate slugile lui. După joc împarte sfintei familii daruri păstorești: lapte, caș, urdă, smîntînă. De aici transfigurarea lui Moș Crăciun într-un sfînt, care aduce de ziua nașterii lui Iisus daruri copiilor, obicei care se suprapune cu amintirea darurilor pe care, după legenda evanghelică, le aduceau regii- magi în satul noului Mesia. Cîntecele de bucurie adresate de slugile lui Crăciun s-au transformat în colinde.

Această povestire este dominată de vrăjmășia lui Crăciun față de nașterea lui Iisus Hristos, Crăciun fiind om rău care căuta să o împiedice pe Maria să nască în preajma gospodăriei sale și își pedepsește femeia pentru că nu i-a dat ascultare. Nimic din bunătatea și firea milostivă a Moșului tradițional nu se găsește aici. Dacă odinioară Crăciun a fost un zeu cu chip de om ce s-a împotrivt nașterii lui Iisus, astăzi numele de "Moș" are tocmai darul de a șterge de pe chipul lui orice trăsătură rea, dușmănoasă, lăsîndu-i doar acele însușiri de caracter capabile să ne trezească afecțiunea. În folclorul românesc, vocabula "moș" coboară divinitatea în rînduiala lumească. Sacrul nu devine astfel profan ci capătă blîndețe lumească, sfințenia e preschimbată într-o duioasă cumințenie. Crăciun, din înspăimîntător și dușmănos a devenit Moș Crăciun, întruchipînd dărnicia și familiaritatea unui bătrîn cu barbă albă. Sub influența împrumuturilor din lumea occidentală, Moș Crăciun folcloric avea să se tranforme într-un Moș Crăciun european.

DIRECTOR SAU MANAGER?

Actele normative au ținut mereu ca un profesor pentru a accede la funcția de director, trebuia să îndeplinească anumite condiții: de studii, de vechime, de competență profesională, de profil moral- uman. Din 1989 încoace, în funcție de epocă, de climat social, criteriile respective au fost îmbrăcate, pe rînd, în două haine, ce se voiau democratice: alegerea directorului de către colectivul de cadre didactice și mai nou concursul pentru ocuparea postului de director.

Studiile de management educațional din ultimii ani subliniază că pe măsură ce sistemul educațional se descentralizează, importanța directorului de unitate școlară crește, iar formarea managerială trece pe primul plan.

Concursul vrea să pună în lumină faptul că funcția de director nu mai este una "politică", din cele relatate în media nemțeană ajunge director numai profesorul care, pe baza liberei opțiuni și a respectării unor condiții ce țin de statutul personalului didactic, face dovada unor calități manageriale de necontestat. Ce se întîmplă cu directorul care este în funcție de 20- 25 ani?

Pentru a vedea că ești chemat să fii director, domnilor profesori, trebuie să produci dovezi în timp.

În primul rînd, în procesul instructiv- educativ trebuie să fii un practician de excepție, cunoștințe profesionale, capacitatea de a fi în permanență nou în organizarea activităților școlare, ingenios și fermecător în dialogul cu elevii, cu profesorii școlii, cu părinții elevilor și diplomat cu cei din consiliile locale. Nici valoarea autentică nu trebuie neglijată.

Cred că în al doilea rînd, cel care va participa la concurs trebuie să fie reprezentativ, nu dînd din coate cum s-a mai întîmplat, ci prin ceea ce face în fiecare zi, să dea dovadă de competență și fermitate, manifestînd pricipialitate și consecvență, să se afle totdeauna de partea adevărului.

Există al ora actuală, în sistemul nostru de învățtmînt, preocupări certe de formare autentică (lăsînd la o parte cercurile pedagogice cu directorii) a actualilor directori sau a aspiranților la poziții manageriale. Cred că cine nu a frecventat recent un curs sistematic de formare managerială și cine nu citește presa de specialitate și lucrări de referință în domeniu, cine nu este un factor activ în prezentul și în devenirea școlii și a comunității în care trăiește, acela nu va putea să întocmească o ofertă managerială credibilă și nu va convinge pe nimeni că este el cel așteptat să conducă școala pe care are pretenția că o cunoaște.

Așa că, peste 40 de colegi directori cu delegație, care trebuie să înfrunte concursul pentru funcția de manager, revista Apostolul le urează succes!

Prof. Valerian PERCĂ

POTENȚIALUL EDUCATIV AL UNUI MUZEU

Nichita Stănescu afirma într-un eseu din volumul "Respirări": "A avea o casă, înseamnă a avea un sentiment". Parafrazîndu-l, spunem: A avea un muzeu la Colegiul Național "Roman Vodă", înseamnă a avea atașament față de valoare, certitudine față de profesie, responsabilitate față de viitor.

La sărbătoarea centenarului, în anul 1972, marele profesor N. Gr. Stețcu a deschis larg porțile unui muzeu unic, prin alcătuire și valoare. A adunat cu migală aceste "perle", care astăzi ne zîmbesc sau ne aduc o lacrimă în colțul ochiului, atunci cînd păsim cu pioșenie pragul acestui muzeu. După moartea distinsului profesor, am preluat cu drag tradiția acestui liceu, de a adăuga mereu cîte o "perlă" la "coroana imperială" purtată cu demnitate de această instituție școlară de prestigiu.

Păstrarea acestor valori reprezintă o necesitate în a menține continuitatea dintre ieri- azi- mîine.

Un muzeu cuprinde în el, întotdeauna, momentele de răscruce, realizările superlative și personalitățile locului și timpului dat. El are o capacitate dominantă, bazîndu-se pe vizualitate, iar vizualul la om, e predominant, fiind 70- 75% din senzorialitate și cuprinde, într-o formă concretă, autenticul istoric.

Întîlnirile de serie, cu vizitele la muzeu și acele cîteva gînduri așternute în "Cartea de Aur a liceului", demonstrează că nu numai prezentul e concret, ci și trecutul, care e mai dens și se oprește numai la calitativul realizărilor. Readuce și compară, diminuînd, astfel, oprirea numai la prezent. Pornind de la ideea că un muzeu reprezintă o sumă imensă de exemple reale, care invită a fi luate ca reper, ca model, am invitat pe domnii diriginți ca o oră, la fiecare clasă, să aibă loc în acest spațiu. În felul acesta, nu fac altceva decît să creez un dialog viu între generații succesive, sub criteriul calitativului și al afirmării.

Prin muzeu, orizontala calendaristică se împletește cu verticala afirmării. Este un imblod pentru seriile școlare, pentru generațiile de azi și de mîine, de a se afirma și a rămîne, astfel, "în vitrinele muzeului".

În același timp, spiritul de pluralitate al oricărui muzeu este de a transmite generațiilor dorința de a conlucra în echipă. Trimiterile la afirmările naționale și internaționale cuprinse printre exponatele muzeului, amplifică mîndria de a aparține acestei școli.

Muzeul e ca o hartă obiectuală, despre locul școlii și localității în cauză, al țării noastre, în cultura și civilizația universală. Și nu în ultimul rînd, reprezintă o istorie vie a școlii, însumată în aceea a așezării umane căreia îi aparține. ***(Bibliotecar Cornelia JORA)***

LA ÎNCEPUT DE AN

(Urmare din pag. 1)

Bucuriile și necazurile ne copleșesc uneori.

Vin ei, niște oameni care țin la noi chiar înainte de a ne cunoaște. Sînt cei care au menirea de a ne ajuta în descoperirea rînduielilor acestei lumi. Iar ei, se numesc simplu ÎNVĂȚĂTORI sau PROFESORI și de cîte ori ne gîndim la ei, ne par eterni ca o poveste, trudind în școală, pentru ca nimic din lumina lumii să nu se piardă în van.

Alături de ei am învățat că personalitatea nu este un dar, ci crește în straturi din copilărie, adolescență, tinerețe... Alături de ei am învățat să avem curajul să punem întrebarea care trebuie, să dăm răspunsul așteptat, să rămînem inocenți ca și elevii noștri. Cu ei am înțeles că trebuie să judecăm normal și n-am încetat să visăm cum ar trebui să arătăm noi înșine și cum trebuie să arate lumea.

Ca de atîtea ori, azi ne plecăm în fața muncii lor de o viață și căutînd în noianul de fraze pe care am dori să le adresămvă spunem din toată inima: La mulți ani, dragi dascăli!

PROFESORUL DE ISTORIE

Parafrazînd teza că dezvoltarea trece sau se face prin educație, am putea spune că, la rîndu-i, educația trece prin mintea și inima celor care o proiectează la nivel global și a celor care o realizează zilnic în școli și universități- educatorii.

"Educația nu îl creează pe om, ea îl ajută să se creeze", afirma pedagogul francez Maurice Dubesse.

Rolul profesorului devine, astfel, esențial în orice proces instructiv- educativ. Profesorul de istorie trebuie să posede o amplă și complexă cultură, cu ajutorul căreia să reconstituie ansamblurile sociale pentru sine, pentru elevi și, deseori, împreună cu elevii săi.

Este necesar ca profesorul să fie convins de ceea ce transmite elevilor, să posede capacitatea de evocare a evenimentelor și actelor istorice. În felul acesta, profesorul trece de la el la clasă, la elevi. Din experiența personală, am înțeles că actul educației presupune angajarea deplină a profesorului. A trăi cu adevărat, noi înșine, cu emoție și cu profundă vibrație umană, degajă sinceritatea convingerilor proprii, pe care le dorim, apoi, transmise și dezvoltate elevilor, a emana pasiune, entuziasm, căldură sufletească și încredere în tot ceea ce transmitem, cît și capacitatea elevilor de a-și însuși, sînt coordonatele esențiale ale implicării profesorului în actul educativ.

Dovedind pasiune pentru munca sa și atașament în ceea ce face, posedînd acel joc interior al vocației sale, profesorul de istorie va demonstra că predarea și învățarea este o artă veche, dar revitalizată în știință nouă.

Marea artă a profesorului este să fie zilnic "pe scenă", dar să nu joace teatru. Profesorului îi este necesară acea măiestrie de a transforma istoria într-un puternic factor de educație, de a-i învăța pe elevi să aprecieze just situațiile istorice.

Dacă profesorul de istorie nu va reuși să-i determine pe elevi să "uite", timp de 50 minute, că se află într-o sală de clasă pentru a privi peste timp, dacă imaginația lor nu va lucra, închipuindu-și că răzbate pînă la ei, din trecut, tumultul vieții popoarelor, este greu de acceptat că el și-a îndeplinit misiunea, chiar în condițiile în care a expus corect lecția.

În concluzie, numai prin pregătire sistematică și profundă în domeniul specialității, profesorii de istorie pot fi "bogați ca toamna", prin informarea la zi sînt "proaspeți ca apa de izvor" și sînt adevărați pedagogi cei care văd în elevi adevărații parteneri de dialog și îi consideră o adevărată "vatră care trebuie încălzită mereu, oră de oră, cu tact și cu răbdare" la focul sfînt al valorilor istoriei.

Prof. Elena- Carmen DIACONU

ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII

(Urmare din pag. 1)

Pentru-a noastră generală
Cea mai iubită prin școală
Mai ales de PSD-iști
Cu blazon de anticriști
Peste tot persecutați
Și-n școală crucificați
Iar eu cred că n-au ce face
Căci de vreo 2 ani încoace
Prin procese mediate
Cer o proprie dreptate
Eu le spun cu simplitate
O vor găsi după moarte
Cel mai bine-i pe pămînt
Să nu prea-ți faci legămînt
Iar cînd schimbarea te-ncearcă
Ai sărit în noua barcă
Ca atîția directori
Ca atîția inspectori
Totuși firul se tot toarce
Nu știu dacă sfori se trage
Dar eu știu cum v-am mai spus
S-au scos posturi la concurs
Chiar în prag de aderare
ISJ-ul e-n schimbare
Scaunele-s deranjate
Posturile remaniate
21 de competențe
Vor fi și mari concurențe
Dar în ziua cu pricina
Cînd s-a ridicat cortina
Și s-au numărat dosare
Mi-a șoptit un cip- cirip
Un nou nume, Aracip
Care bîntuie prin școli
Bagă spaima-n directori
Iar pe profi îi trec fiori
Cică-i noua evaluare
Cu o nouă finanțare
Din UE e importată

Plugușorul

Nu de CNSAS că-i jale
10 dosare de soi
Iar la vremuri noi tot noi
Încît doamna general
Va guverna un bazar
Transformat în second hand
Cu-n final tip happy end
Deci un final fericit
Numai bine de hăit
Mînați măi!
Hăi! Hăi!
Pe bietul elev centrată
Care capul nu îl doare
O știi cîte urechi are!
Doar pe noi ne bagă-n boale
Și arde la buzunare
Tocmai de la Bruxelles frate
Vor o nouă calitate
Probată cu documente
Și cu inspecții curente
Vom face-ntr-o veselie
Muncă de scriptologie
Portofolii de te saturi
Mape prinse-n bibliorafturi
Itemi, teste, simulare
Barem cu-autoevaluare
Urătorul nostru spune
Că nu miroase a bine
Iar de vrem salarii mari
Ca vestiții căpșunari
Să îmbrăcăm noi valențe
Demonstrate-n competențe
Dar noi sîntem obișnuiți
În curriculum călîți
Tu rămîi la toate rece
Ce e val ca valul trece
Doar modestul urător
Să rămînă-n viitor
Ca un revizionist
Șugubăț și optimist

Munteanu Constantin, Șc. 6

Iar în anul care vine
S-auzim numai de bine
Școala să se-nveselească
C-o muzică românească
Și-o șampanie franțuzească
Sus paharul fiecare
Și strigați, hai aderare!
Mînați măi!
Hăi! Hăi!
Aho! La anul și la mulți bani!

DASCĂLI NEMȚENI DE ALTĂDATĂ

Activitatea organizată de Muzeul de Artă Eneolitică, Cucuteni, Piatra Neamț, joi 23 noiembrie 2006, ora 11,00 a fost o reușită deplină.

Au participat de 30 de cadre didactice, învățători și profesori, cu o mare experiență didactică, cele mai multe la vîrsta senectuții (de ce nu și inspectori școlari, de ce nu și elevi, de la cei mai mici pînă la cei mai mari, de ce nu și cadre didactice tinere?!- n.n.)

S-a prezentat un număr de nouă comunicări, toate, fără excepție, foarte interesante, cu subiecte din viața și despre dascălii de pe meleagurile nemțene, demni de toată stima și recunoștința urmașilor.

Merită subliniate contribuția deosebită și deschiderea de suflet pe care a depus-o și o depune de fiecare dată în asemenea activități dl. prof. Dan Mihăilescu, muzeograf la acest prestigios muzeu al orașului P. Neamț.

Prof. Ștefan CORNEANU

DESPRE UN DASCĂL CENTENAR, VASILE CODRESCU DE LA BORCA

Mă aflu în postura unui observator căruia i s-a propus să descrie un monument celebru și el reușește să desprindă doar cîteva aspecte mai mult sau mai puțin semnificative dintr-o singură metopă.

Încercînd să creionez din cîteva trăsături portretul distinsului învățător și profesor Vasile Codrescu din Borca m-au copleșit atîtea amintiri încît am realizat cît de greu îmi va fi să le aleg pe acelea cu adevărat importante pentru recunoașterea deplină a "modelului". La 20 iulie 2005, și-a sărbătorit centenarul, iar acum își trăiește ultimele clipe ale vieții, care doar mai pîlpîie în trupul rămas fără vlagă.

Fiu de țărani destonici cu mulți copii și cu o gospodărie exemplară, urmează clasele primare la Tazlău și la Borca iar în anul 1925 absolvă Școala Normală de Băieți din Piatra-Neamț. Potrivit obiceiului vremii a fost trimis ca învățător în Basarabia, la Soroca, și apoi la Bălți. După obținerea transferului în județul Suceava, ajunge în cele din urmă la Borca. Aici își desăvîrșește cariera didactică dovedind prin tot ce a întreprins în școală și în afara ei că este înzestrat cu cele mai alese calități umane. Bărbat frumos și plin de cumsecădenie, a fost respectat și iubit atît de elevii săi, cît și de colegii mai tineri care îi prețuiau calitățile și se bucurau că au un asemenea partener de muncă. În perioada interbelică a avut parte de satisfacțiile realizărilor școlare și cetățenești dar și de evenimente nedorite care l-au afectat pentru tot restul vieții, așa cum a fost pierderea familiei abia înfiripate- soție și copil. În cel de-al doilea război mondial, a participat ca ofițer de cavalerie în toată campania din Rusia și pentru refacerea din proprie inițiativă a liniei telefonice sub ploaia de proiectile în luptele de la Kirilovca, locotenentul Vasile Codrescu a fost propus să fie decorat cu "Steaua României". Deși a fost grav rănit de un glonte care i-a perforat un plămîn, după vindecarea în spital, a cerut să fie retrimis pe front și a ajuns pînă la Cotul Donului.

Revenirea la Borca a constituit un nou început astfel încît, învățătorul Vasile Codrescu- fost locotenent erou- s-a reașezat la catedră și a contribuit din plin la dezvoltarea școlii, și-a întemeiat o nouă familie alături de Doamna Paraschiva, cea care i-a dăruit o fetiță, pe Raluca, și-a refăcut gospădăria, a redevenit un exemplu pentru comunitate.

A fost primul director al Liceului "Mihail Sadoveanu" din Borca, avînd contribuție decisivă la înființarea sa și a fost artizanul tuturor transformărilor prin care clădirile administrației fostului Domeniu Regal au devenit internat, sală de mese, sală de festivități, bucătărie, ateliere.

"Pentru mine, Liceul din Borca reprezintă enorm, întrucît aproape întreaga mea carieră didactică și cei mai mulți ani ai unei vieți foarte frumoase sînt legați de această școală. De decenii mă aflu aici și sînt încîntat că am avut parte de numeroase momente bune. Chiar dacă au existat și altele mai puțin plăcute, am trecut peste ele, le-am dat uitării, păstrîndu-le ca bunuri de preț numai pe acelea care-mi fac plăcere mie și altora"- am citat din lucrarea: Liceul "Mihail Sadoveanu" Borca- Neamț, o școală pentru toți 1953- 2003, semnată de profesorul Gheorghe Țigău, fost profesor și director al liceului semicentenar.

Aproape toți absolvenții de la Borca, participanți direct sau prin corespondență la sărbătorirea semicentenarului, au adus elogii primului lor profesor de limba română. Iată un fragment din scrisoarea lui Constantin Cojocaru, care își declina pentru început ocupațiile: "plutaș, licean, student, asistent universitar, diplomat- timp de șapte ani vice- consul al Ambasadei României din Paris- retras la pensie în Provița de Sus jud. Prahova", iar mai apoi scria: "... îi voi fi veșnic recunoscător domnului Vasile Codrescu, primul și cel mai important profesor al meu de limba română. Acest "Domnu' Trandafir din Borca" a făcut din mine, în numai trei ani școlari, dintr-un Trăsnea al lui Creangă, un bun cunoscător al limbii române".

Chinuit de o boală nemiloasă, este silit să-și schimbe frumoasa gospodărie din Sabasa cu o garsonieră din Piatra- Neamț, unde primește asistență medicală, dar mai ales este îngrijit cu multă abnegație și dragoste de Doamna Codrescu și de fiica dumnealor, Raluca.

În final, îmi cer iertare pentru foarte puținele cuvinte, care nu pot decît să sugereze profilul unui dascăl care astăzi, 23 noiembrie 2006 împlinește 101 ani, 4 luni și 3 zile și căruia îi port un respect deosebit pentru tot ce a realizat în viață.

Prof. Alexandru ȚĂRANU

O istorie a catolicilor din Județul Neamț

Pentru persoanele interesate de istoria locală, doresc să semnalez apariția lucrării domnului profesor Radu Gheorghe, Catolicii din Județul Neamț, 1552 - 1900. Aspecte istorice și demografice, apărută la Editura „Cetatea Doamnei", Piatra - Neamț, 2006. Prin ceea ce ne prezintă, studiul profesorului Radu Gheorghe dovedește încă o dată cititorilor și iubitorilor de istorie că între românii ortodocși și cei de rit romano - catolic au existat bune relații de conviețuire.

Rezultat al unei munci consecvente de documentare în arhive și biblioteci, lucrarea ne oferă în premieră o sinteză a datelor istorice și demografice referitoare la populația de religie romano - catolică din județul nostru pe o perioadă de 350 de ani, din a doua jumătate a secolului al XVI-lea și pînă la finele secolului al XX-lea. În același timp, cartea reprezintă primul volum dintr-o serie ce va apărea cu referire la romano - catolicii din județul nostru.

Cele patru capitole ale cărții: A doua jumătate a secolului al XVI-lea, Secolul XVII, Secolul XVIII, Secolul XIX reconstituie prezența catolicilor (ceangăilor) din Moldova în general și a celor din Neamț în mod special pentru perioada mai sus menționată. Ca surse de cercetare a folosit rapoartele misionarilor catolici (franciscani și dominicani) ca reprezentanți ai Sfîntului Scaun, documente din arhiva Vicariatului Apostolic al Moldovei din Iași, statisticile rusești (pentru perioada 1772 - 1774), statisticile bisericilor catolice din Moldova, hrisoave domnești, informațiile prefecților misiunilor catolice, documente aparținînd Direcției Județene Neamț a Arhivelor Naționale, documente din arhivele locale etc.

Elaborat într-un mod științific riguros și sintetic, studiul începe cu prima atestare documentară a catolicilor în județul Neamț la 11 aprilie 1552 și merge pînă la sfîrșitul secolului al XIX-lea. Sînt abordate momente semnificative din istoria catolicismului în Moldova precum: procesul convertirii ortodocșilor români la catolicism de la finele secolului al XVI-lea cu succesele și insuccesele lui, anul venirii iezuiților în Moldova (1646) și începerea propagandei acestora, momente ale revenirii la ortodoxie a românilor convertiți la catolicism etc.

Întrucît prezintă numeroase date statistice privitoare la numărul, familiile, ocupațiile și legăturile catolicilor din Neamț cu cei din alte zone ale țării și cu Roma (date ce apar și în Anexa 1 p. 85 - 103), lucrarea constituie un real suport de plecare pentru alte cercetări și studii asupra temei tratate. Așteptăm cu interes și celelalte volume ce vor vorbi despre situația catolicilor în secolele XX și XXI.

Drd. Mihai FLOROAIA

ECO-UL SATULUI

A fost odată o idee care nu a putut fi materializată din cauza lipsurilor în care se zbătea școala rurală dar s-a ivit Proiectul pentru Relansarea Învățămîntului rural (PIR). La început, am crezut că e un simplu slogan cu tentă electorală lansat de guvernanți, dar după aproximativ un an, au început să apară primele acțiuni concrete. În cazul nostru, am beneficiat de participarea la o selecție de subproiecte, în cadrul componentei Îmbunătățirea relației școală - comunitate. Printre activitățile proiectului nostru s-au numărat: înființarea unui cerc ecologic și apariția unei reviste.

Neculai Cosmin-Andrei, clasa a V-a

Editarea revistei școlare este o activitate importantă în cadrul subproiectului "PĂRINȚI ȘI COPII, ÎMPREUNĂ PENTRU O LOCALITATE MAI CURATĂ", lansată cu un prim număr în luna aprilie 2006. Este prima publicație care apare în școala noastră și se adresează deopotrivă elevilor, părinților, cadrelor didactice și tuturor celor care sînt sensibili față de mediul înconjurător aflat în mare suferință sau chiar în degradare. Educația pentru mediul înconjurător poate și trebuie să fie o opurtunitate sfîntă de apărare a naturii dar aceasta numai în măsura în care există în mintea omului de toate vîrstele o bună percepție în favoarea protecției mediului. Un copil convins și educat în spirit ecologic va deveni un luptător pentru un mediu curat oriunde s-ar afla.

În jurul nostru am selectat 15 elevi dintre cei mai buni, iubitori de natură, dornici de fapte mari și împreună am reușit să scoatem pînă acum 8 numere de revistă. Începutul a fost timid, dar entuziasmul a fost mare.

Proiectul de care aminteam a cuprins și alte activități de genul plantarea de răchiți în lunca Cracăului, acțiuni de igienizare a spațiului din preajma școlii, amenajarea unui spațiu floral în fața școlii și din banii proiectului am reușit să efectuăm o excursie de 3 zile în Delta Dunării. Cu această ocazie elevii noștri au avut prilejul să vadă frumusețea și măreția vechiului Danubius. Excursia, pe lîngă rolul ei recreativ, a avut și unul de documentare. Spre final, elevii au reușit să întocmească un album, adunînd în același timp și multă informație legată de geneza, evoluția, relieful, vegetația și fauna deltei.

Savin Lucian, Clasa a VII-a, Șc. 6

O bună parte din aceste informații vor fi publicate în paginile revistei .Alături de articolele cu caracter ecologic, revista își deschide paginile și pentru alte genuri (literatură, istorie, cultură, artă) fiind un bun prilej de afirmare a tinerilor talente.

Pentru noi, profesorii, este o bună experiență interdisciplinară, în cazul unor articole participînd ca îndrumători 2 sau chiar 3 profesori.

Ne dorim ca în viitoarele numere să inițiem pe cei mai îndrăzneți și talentați elevi în tehnica interviului inserînd în paginile revistei și concursuri destinate copiilor.

Acțiunea noastră este un pas mic dar hotărît în ceea ce privește demersul îndreptat spre educarea tinerei generații pentru un mediu curat și sănătos.

O țară curată începe cu o localitate curată.

Echipa de subproiect:
Prof. Cezar VENTANIUC
Inst. Marineta OLARIU
Prof. Neculai URDĂ

Problema Uniației în Ardeal

Pentru cei preocupați de problemele istoriei Bisericii noastre doresc să prezint lucrarea Pr. prof. dr. Mircea Păcurariu, Uniația în Transilvania în trecut și astăzi, apărută la Editura „Episcop Nicolae Popovici", Oradea în 2006. Cartea reprezintă practic reeditarea studiului cu același titlu publicat în anul 1994 la Editura Mitropoliei Ardealului și care s-a bucurat de un real succes în rîndul celor preocupați de unirea unei părți a românilor ortodocși cu Biserica Romei.

În cele patru capitole: Introducere, Uniația în Transilvania, Cîteva probleme controversate, Anexe: învățații uniți despre unirea cu Biserica Romei, studiul ne prezintă începuturile încreștinării daco-romanilor, situația Bisericii creștine pînă la Marea Schismă din 16 iulie 1054, descifrarea unui aspect important al Contrareformei (Bisericile „unite"), iar în final se dedică momentului esențial din istoria bisericească a românilor transilvăneni: unirea religioasă cu Roma.

Ca reacție la numeroasele articole și broșuri apărute în ultima perioadă și care încearcă acreditarea ideii că unirea din 1698 - 1701 a avut urmări pozitive pentru românii transilvăneni, cartea renumitului preot - profesor Mircea Păcurariu (profesor de Istorie a Bisericii Ortodoxe Române la Facultatea de Teologie „Andrei Șaguna" din Sibiu, membru corespondent al Academiei Române) reușește magistral să creioneze modul în care s-a realizat această unificare punînd în discuție autenticitatea actelor unirii, plecînd de la realitățile istorice subliniate și de alți cercetători angajați în demersul de reconstituire a actului produs la finele secolului al XVII-lea. Echilibrat în judecățile sale, autorul exprimă opinii întemeiate pe reconstituirea faptelor oferindu-ne explicații în măsura să aducă lămuriri necesare actualității. Sînt abordate și probleme precum: lupta pentru apărarea ortodoxiei, revenirea din 1948, Biserica greco-catolică unită după evenimentele din 1989, date statistice oficiale, încercările de împăcare și colaborare, problema limbii române în cult, contribuția celor două Biserici la formarea conștiinței naționale românești și la realizarea marilor aspirații ale poporului nostru, suferințele comune din timpul regimului totalitar etc.

Caracterizată prin analiză obiectivă, sinteză și o bogată documentare științifică, lucrarea pr. prof. dr. Mircea Păcurariu ne oferă o imagine reală a fenomenului istoric cunoscut sub numele de „uniația" din Transilvania.

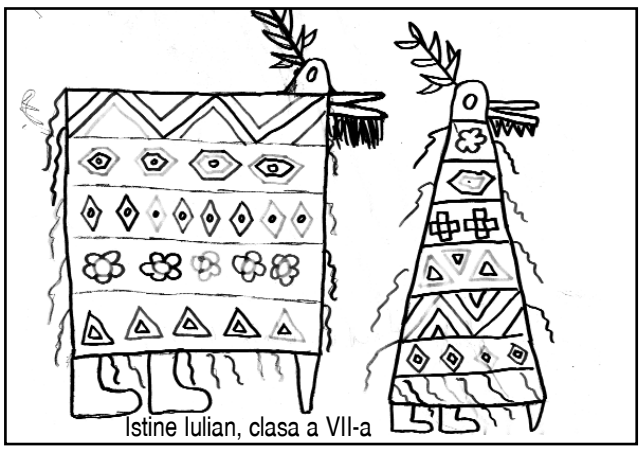

Istine Iulian, clasa a VII-a

OMUL - ÎNTRE DESTIN ȘI LIBERTATE

Ce înseamnă să fii om? Există opusul său, NE-OMUL? În căutarea celor doi au pornit, de-a lungul secolelor, numeroși filosofi și psihologi. Noi ne vom opri asupra unei concepții moderne, asupra căutărilor lui Emil Cioran. În cartea sa, "Ispita de a exista", autorul notează:

"Mult timp m-am încăpățînat să caut un om care să știe totul despre sine și despre ceilalți, un înțelept - demon, dumnezeiesc de lucid. De fiecare dată cînd am crezut că-l găsisem, eram nevoit, după o cercetare atentă, să reduc din pretenții: noul ales avea și el cîte-o pată, cîte-un cusur, resturi ascunse de inconștiență sau slăbiciune ce-l coborau la nivelul comun ... "

Dincolo de pesimismul cunoscut al lui Cioran, descoperim interesanta idee că omul nu trebuie căutat în zona perfecțiunii, că el nu poate fi ideal, nu poate fi "un înțelept-demon, dumnezeiesc de lucid", pentru că, dacă ar îndeplini aceste condiții, ar fi NE-OM. Gînditorul a întrezărit posibila existență a acestei variante de devenire umană. Iată această idee exprimată în capitolul "A nu fi om", din lucrarea "Pe culmile disperării", scrisă, e adevărat, în aceeași manieră lipsită de optimism, dar care ne ajută să ne apropiem de celălalt concept filosofic, libertatea:

"Tot mai mult mă conving că omul este un animal nefericit, abandonat de lume, silit să-și găsească o modalitate proprie de viață, așa cum natura n-a mai cunoscut înaintea lui. De pe urma așa-zisei lui libertăți suferă mai mult decît după cel mai mare prizonierat posibil în existența naturală. Și atunci nu mă mir de ce omul ajunge uneori o floare sau o altă plantă. A voi să trăiești ca o plantă, să crești înrădăcinat, înflorind și uscîndute sub soare, în cea mai deplină inconștiență, a dori să fii o parte intimă din fecunditatea pămîntului, o expresie anonimă a cursului vieții, înseamnă a fi disperat de rosturile și sensul omenirii ...

Este, desigur, mare lucru a fi om; încerci una dintre cele mai serioase tragedii, o dramă aproape monumentală, căci a fi om înseamnă a vieții într-o ordine de existență cu totul nouă, mai complicată și mai dramatică decît cea naturală."

Poate că libertatea nu i-a fost dată omului spre a-i ușura viața, ci, dimpotrivă, pentru a-l determina să nu-și dezmintă condiția ce-l face superior celorlalte ființe din universul cunoscut. Cu siguranță, libertatea nu simplifică existența umană, căci se întîmplă deseori să nu știm ce să facem cu libertatea noastră. Sau, mai grav, de cîte ori, folosind în mod greșit sentimentul libertății, nu îngrădi libertatea altora, îngrădindu-ne inevitabil, pe noi înșine? Și ne trezim prizonieri ai propriei libertăți!

Omul este ființa ce navighează între destin și libertate.

Atît în cadrul gîndirii, propriu-zis filosofice, cît și în cel al gîndirii mitice, necesitatea își face simțită prezența în viața oamenilor sub o formă impersonală, ca DESTIN. De multe ori, gîndirea antică făcea apel la ideea de SOARTĂ fără a elucida natura și originea acestei forțe; destinul desemna "ceea ce era scris să se întîmple", adică un curs fatal de evenimente ce putea fi prevestit, dar nu preîntîmpinat. Cazul lui Oedip este grăitor, omul fiind supus unei necesități fatale.

Dar cum se poate obține libertatea în aceste condiții?

După părerea filosofilor stoici, numai prin supunere față de ceea ce este necesar. A fi liber nu înseamnă a putea obține tot ceea ce dorești, ci a nu dori ceea ce nu poți obține. Secretul libertății nu stă în dominarea necesității, ci în dominarea propriilor dorințe și aspirații.

Petre Țuțea considera că libertatea absolută este atemporală, ca perfecțiunea.

"Prin cunoașterea naturii - spunea el- omul devine stăpînul ei ... Și, totuși, omul rămîne captivul naturii... Doi factori, natura și omul, venind de nicăieri, omul practicînd un absurd joc imitativ terminat în moarte... Deci, nu există libertate absolută, reală, în afara triunghiului transcendent: DUMNEZEU-NATURĂ-OM."

Noi îndrăznim să pătrundem într-o altă sferă a libertății și să spunem că cel mai important aspect este LIBERTATEA INTERIOARĂ. Stăpîn pe propriul destin nu poate fi decît acela care se cunoaște cu adevărat pe sine. Doar astfel vom ști cum să profităm de libertatea proprie, cum să nu-i privăm pe ceilalți de libertate, în sfîrșit, cum să-i iubim pe cei de lîngă noi.

Steluța POSTOLICĂ

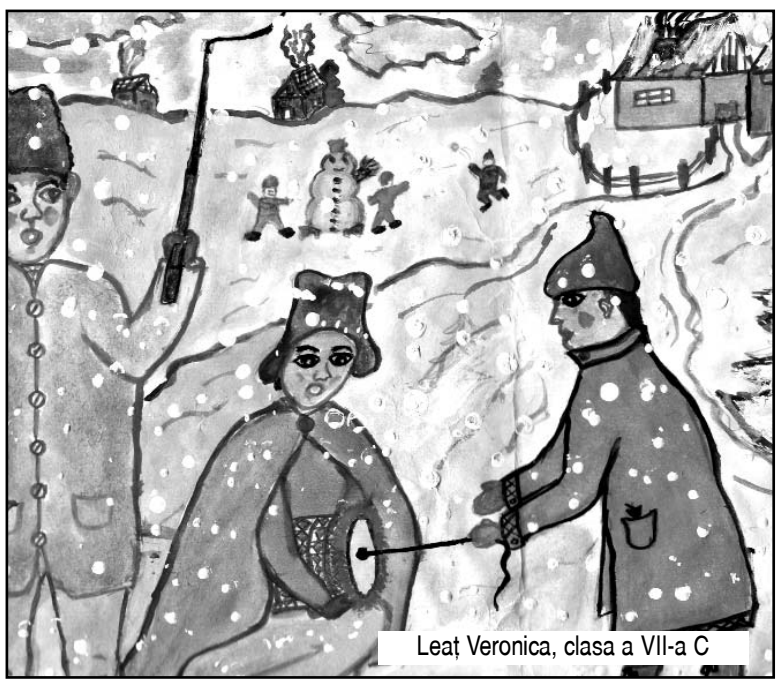

Leaț Veronica, clasa a VII-a C

Răspunsuri la preocupările tinerilor

Vreau să semnalez prin intermediul revistei noastre apariția a două lucrări de maximă importanță atît pentru uzul profesorilor diriginți, profesorilor de socio-umane, de teologie, precum și părinților și, nu în ultimul rînd, elevilor.

1. Multe din provocările lumii contemporane își găsesc răspunsurile în lucrarea profesorului Laurențiu Dumitru, Tinerii pe calea întrebărilor, publicată la Editura Egumenița, Galați, 2004.

Cititorii vor avea ocazia sa parcurgă subiecte incitante și folositoare ce-i lămuresc în anumite întrebări și probleme de maximă actualitate precum: reclamele publicitare și sufletul nostru, presa ortodoxă, relațiile între tineri, anturajul, desacralizarea, deturnarea de sens a cuvintelor, sinceritatea, viața în Hristos, businessman-ul și morala, Paulo Coelho - sublim și periculos, produsele din soia și postul creștin, unde duc drogurile?, Mel Gibson și „Patimile lui Hristos" etc.

Pornind de la cugetarea Sfinților Părinți: „De vrei să te mîntuiești, cu întrebarea să călătorești", putem afirma că „întrebarea călătoare" constituie firul roșu care străbate întreaga lucrare a distinsului profesor Laurențiu Dumitru. Modul în care autorul abordează subiectele este accesibil limbajului actual al nostru putînd fi ușor înțeles de către tineri.

2. V. V. Zenkovsky, Convorbiri cu tinerii despre sexualitate, tradusă de preot Dimitrie Balaur și apărută la Editura Bizantină, București, 2006.

Caracterizat de regretatul profesor de teologie morală, Șerban Ionescu, drept „o autoritate în materie de psihologie și antropologie creștină", teologul rus, V. V. Zenkovsky, doctor în psihologie și profesor la Institutul Teologic Ortodox din Paris în perioada interbelică, este autorul unor studii de antropologie de mare profunzime.

Importanța lucrării constă în faptul că abordează un subiect foarte delicat, pentru foarte mulți devenit tabu: problema sexualității tinerilor. Meritul extraordinar al autorului este acela că reușește tratarea serioasă a acestei teme lăsată în umbră mulți ani de teologia academică. Din acest motiv, consider că apariția unei asemenea lucrări la o editură de carte teologică nu trebuie să surprindă pe nimeni întrucît nu cred că există subiecte care să nu intereseze teologia sau să nu poată fi abordate din perspectiva acesteia.

Cartea profesorului Zenkovsky este prima care se ocupă cu frămîntările, căderile și impasurile în care se află adeseori tineretul din cauza presiunii sexualității, propunînd o perspectivă creștinească a acestora, temeinic ancorată în antropologia creștină.

Dorind ca menționarea sumară a tematicii celor două lucrări să stîrnească o reală curiozitate, las cititorul să descopere în paginile cărților răspunsuri interesante și realiste la întrebările ce-l preocupă.

Drd. MIHAI FLOROAIA

SARCINI SPECIFICE ÎN 2007 ALE ÎNVĂȚĂMÎNTULUI NEMȚEAN

Întîi ianuarie 2007 va fi- și va rămîne- o importantă dată în istoria neamului românesc. Acum, românitatea își ocupă locul originar în europenitate, prin aderarea la Uniunea Europeană și-și reia tradiționalul loc, ca parte dinamizatoare în europenism, care s-a cristalizat concomitent și s-a dezvoltat sincronic cu românismul, pînă cînd terorismul sovietic ne-a separat. Europa și întreaga lume au beneficiat de omenia, de înțelepciunea și de vitejia românilor pînă în veacul al XX-lea cînd- vorba lui Noica- s-a instalat în lume o "perfectă stupiditate" și "Lumea noastră nu știe ce vrea". Europa și omenirea au nevoie și acum de rodul cugetării și simțirii românești. Ca data aderării României la Uniunea Europeană să devină și o dată istorică pentru întreaga omenire depinde și de felul cum vom acționa noi, după aderare, în procesul integrării, ca să devenim parte structurantă, cu identitate națională proprie, în continuă consolidare sub acțiunea tradițiilor proprii, mai ales a acelor tradiții ale relațiilor internaționale.

În acest complex proces al integrării și al exercitării unui rol dinamizator în lume, un important rol îl au educația, pedagogia și învățămîntul, prin slujitorii lor. Slujitorii învățămîntului și pedagogiei nemțene au contribuit din totdeauna la dezvoltarea învățămîntului românesc și la afirmarea lui în lume. Astăzi, portdrapelul strădaniilor și reușitelor pedagogice nemțene- revista Apostolul, Casa Corpului Didactic Neamț și Sindicatul liber al lucrătorilor din învățămînt și cercetare Neamț sprijină cadrele didactice nemțene- modele și repere fundamentale în viața județului- să acționeze în spiritul veacului și în acord cu misiunea noastră istorică în actualitate.

Sînt numeroase și variate căile, mijloacele și acțiunile specifice de folosit în etapa nouă. În principiu, vom apela la cele ce amintesc tradițiile dialogului româno- european, mai ales la acelea care ne-au ajutat să ne înțelegem unii pe alții, nu numai să ne acceptăm, dar și la cele moderne.

Din motive de spațiu tipografic vom semnala doar două acțiuni. Împlinirea a 115 ani de la naștere și 40 de ani de la moartea valorosului pedagog român I.C. Petrescu (1892- 1967), inițiatorul curentului original "Pedagogia Sociologică", militant pentru afirmarea pedagogiei românești ne prilejuiește organizarea unor acțiuni, mai ales în bibliotecile școlare.

Din 1992- anul aniversării lui la centenar, Biblioteca Pedagogică Centrală a primit numele lui. În aceste manifestări se poate folosi cartea "Biblioteca Pedagogică Națională "I.C. Petrescu" la 125 de ani de existență", apărută în 2005, la București, 224 p, cu supratitlul "În serviciul pedagogiei românești".

În aceste manifestări vom sublinia valoarea de neînlocuit a cărților și a bibliotecilor, a cititului. Vom releva, de asemenea, că Biblioteca..., înființată în 1880, a avut și contribuția ministrului învățămîntului de pe atunci, nemțeanul Vasile Conta (1845- 1882), filosof în dialog cu marii filosofi ai lumii.

Al doilea exemplu se referă la sărbătorirea profesorului pedagog Ion Drăgan (1886-1937) la 70 ani de la moarte. Acest fiu de țăran, din Hoisești, a luat un strălucit doctorat la Viena și a fost director cu inițiative al Școlii Normale "Gh. Asachi" din P. Neamț. În toată activitatea sa se simțea spiritul modernizator european. S-a afirmat ca delegat român la cîteva congrese mondiale ale profesorilor secundari. Dar admirabila lui carte "Dușmanul nostru, copilul" (1929) poate servi ca model al oricărui document mondial contemporan cu privire la drepturile copilului și la protecția acestuia.

Prof. Traian CICOARE

APOSTOLAȘI LITERAR ȘI ARTISTIC

Anul 4
nr. 16
decembrie
2006

Cînd sosește Moș Crăciun...

În preajma sărbătorii Nașterii Domnului, nu pot să nu prezint lucrarea doamnei profesor Veronica Ghiuță, Santa Claus is coming to town (Moș Crăciun sosește în oraș), apărută la Editura Corgal Press, Bacău, 2005. Profesor de limba engleză la Liceul Comercial „Spiru Haret" din Piatra - Neamț, autoarea și-a pus întreaga experiență acumulată la catedră în spiritul unei comunicări eficiente și afective cu clasele de elevi în vederea cultivării interesului pentru studiul limbii engleze.

Prin cele 170 de pagini ale sale, cartea ne oferă posibilitatea de a evalua pitorescul și frumusețea Sărbătorilor de Crăciun, prezentate atît din punct de vedere istoric, dar mai ales din punctul de vedere al spiritualității anglo - saxone.

Cu o prefață semnată de asistent universitar drd. Mariana Tîrnăuceanu de la Facultatea de Litere a Universității din Bacău, lucrarea domnei prof. Veronica Ghiuță este structurată în șapte capitole după cum urmează: The First Christmas, Christmas Traditions, Santa's Letters, Christmas Poems, Christmas Carols, Christmas Songs, Christmas School Festivals, fiind adresată tuturor celor interesați de obiceiurile și tradițiile Marii Britanii și Statelor Unite ale Americii legate de marea sărbătoare creștină a Nașterii Mîntuitorului (ornarea bradului, venirea lui Moș Crăciun, tradiționala cină englezească, colinde, micile scenete despre nașterea Domnului etc.). Fiecare capitol cuprinde și un vocabular care, prin furnizarea sinonimelor sau a termenilor echivalenți contextului, permite înțelegerea sensurilor textuale constituind un pas important în decodarea conotațiilor și simbolurilor materialelor prezentate. În același timp, din punct de vedere metodico - didactic, cartea aduce un aport major în însușirea elementelor de limbă și literatură engleză.

Ultimul capitol, Serbări școlare de Crăciun, pe lîngă o dramatizare legată de Nașterea Domnului, o piesă de teatru cu final fericit, cuprinde un montaj scris de autoare (Christmas Time) și o scenetă scrisă de elevii Silviu Cotor și Alexandru Irimia în decembrie 2004 (Christmas Story), fapt ce reprezintă o provocare adresată imaginației copiilor, pe de o parte, iar pe de altă parte valorificarea și dezvoltarea vocabularului și elementelor gramaticale însușite de ei.

Concepută în scopul orientării și diversificării activităților elevilor, respectîndu-se particularitățile psihopedagogice ale acestora, cartea constituie un ghid auxiliar destinat tuturor celor interesați de pătrunderea în misterele limbii engleze printr-un alt mod decît tratatele clasice. Totodată, lucrarea Moș Crăciun sosește în oraș, oferă o bogată resursă cadrelor didactice implicate în activitățile extrașcolare care doresc să realizeze serbări și activități în limba engleză, cu prilejul Sărbătorilor de Crăciun.

Drd. Mihai FLOROAIA

Joining a Europe - Wide Teacher Network

An de an, profesori și studenți, dornici să-și aprofundeze, pe de o parte, cunoștințele de limbă străină, iar pe de altă parte, să facă o binemeritată și interesantă incursiune în cultura și civilizația țării respective, participă la concursul de proiecte în cadrul Programelor de formare continuă Comenius 2.2.c.

Luna martie 2005 a fost remarcabilă pentru județul Neamț, pentru că în jur de 20 de profesori au cîștigat burse la universități celebre din Europa, pentru anul școlar 2005 - 2006.

Am fost unul dintre cei 15 profesori de limbi moderne și unul dintre cei 4 profesori de limbă engleză care au avut ocazia să cunoască realitățile învățămîntului englez, prin bursa de 3 săptămîni la Mayflower College- Plymouth, Marea Britanie(9 - 30 aprilie 2006).

Personal nu mi-am putut închipui că la vechimea de peste 25 de ani pe care o am la catedră voi mai putea învăța și exersa lucruri noi. Am avut acces la videotecă și bibliotecă, la o mulțime de activități bazate pe documente autentice - implementarea artei și dramei în predarea limbii engleze, grupe de conversație, stagiu de observație (Lesson Observation and Coursebook Analysis) într-o grupă internațională, managementul clasei, folosirea ziarelor și mass-media, a I.T.-ului în predare, programe culturale și excursii.

Conținutul cursurilor a variat în funcție de obiectivele lingvistice și comunicative ale predării limbii engleze în liceu, iar cursurile, completate de ample exerciții sistematice de înțelegere și exprimare orală și în scris, au fost validate printr-un certificat și o analiză psihopedagogică.

Programele de formare continuă Comenius 2.2.c. pentru profesorii de limbi moderne oferă ocazia de a dobîndi autonomie în implementarea la clasă a obiectivului major al învățămîntului european - Learning by Doing.

Aceste programe pun accentul pe lucrul în echipă, pe unitatea în diversitate - inter și intraculturală, pe necesitatea de a alege și a adopta procedeele și metodele moderne și tradiționale la realitățile clasei, folosirea materialelor autentice pentru a crea un curriculum adoptat nevoilor reale - „a customized curriculum with a thematic approach."

Impactul pozitiv al participării la astfel de stagii de formare devine evident atît pentru elevi, cît și pentru colegii de specialitate, împărtășindu-le experiența acumulată la clasă sau întîlniri metodice.

Elevii pot deveni mai abili în activitățile practice, fiind participanți activi la procesul de predare-învățare. Elevii au posibilitatea de a alege activitățile care pot spori feed-back-ul educațional, devenind mai motivați pentru învățarea limbii engleze. Aceștia pot deveni mai încrezători folosind mai frecvent brainstorming-ul, lucrul la proiecte, munca pe perechi / grup, jocul de rol sau I.T.-ul la clasă.

Raportîndu-ne la funcția generală a educației - creșterea și dezvoltarea personalității și avînd în vedere perspectiva integrării profesionale și sociale pe termen mediu și lung, tot mai mulți profesori vor bate la porțile așezămintelor de învățămînt europene. Educația modernă trebuie abordată ca un proces de reorganizare sau reconstrucție permanentă a experienței (cf. John Dewey), aplicabilă la nivelul oricărei vîrste psihologice, avînd ca scop imediat transformarea calității experienței.

Prof. Georgeta BURDUJA,

1 Decembrie 1918 - în viziunea copiilor

Joi, 30 noiembrie 2006, în sala de festivități a Liceului Particular Nr. 1 „Aurora Ouatu" din Piatra - Neamț, a avut loc manifestarea „1 Decembrie 1918 - în viziunea copiilor", dedicată Zilei Naționale a României. La simpozion au participat elevi și cadre didactice de la: Liceul Pedagogic „Gheorghe Asachi" P. Neamț, Grupul Școlar Economic Administrativ P. Neamț, Școala Nr. 1 Bicaz, alături de reprezentanți ai veteranilor de război din județul Neamț și alți oaspeți. Prin intervenții succinte și la obiect, un grup de elevi a prezentat evoluția evenimentelor din perioada 1914 - 1918, precum și dorința de unitate națională a românilor de pretutindeni, subliniind rolul momentului istoric de la 1 Decembrie 1918 în conștiința poporului român. Pe durata activității au fost proiectate imagini reprezentative din istoria noastră națională.

A fost scos în evidență faptul că rolul major în pregătirea unirii l-au avut dascălii (cadrele didactice) și preoții din satele românești, care, prin numeroase intervenții și manifestări specifice au ținut trează ideea unității poporului. Astfel, Marea Unire de la 1 Decembrie nu a fost dictată sau hotărîtă în marile cancelarii ale vremii, ci a reprezentat dorința și idealul de veacuri al tuturor românilor.

Generalul în rezervă Nicolae Pruteanu a subliniat rolul armatei române în lupta permanentă purtată de-a lungul timpului pentru eliberarea teritoriilor românești de sub diverse ocupații străine.

Poporul nostru intră în marea familie europeană cu o istorie bogată în evenimente ce au menținut valorile moral - spirituale ale Europei.

Trăită în mod intens de către toți cei prezenți, activitatea desfășurată de elevii Liceului Particular Nr. 1 „Aurora Ouatu", din Piatra - Neamț, face parte dintr-un șir de activități omagiale dedicate evenimentului de la 1918 desfășurate în unitățile de învățămînt din județ. Participanții la simpozion au înțeles că jertfele înaintașilor noștri pentru eliberare și păstrarea unității și identității naționale nu trebuie uitate niciodată, acestea constituind un exemplu viu și real pentru generațiile următoare.

Drd. Mihai FLOROAIA

Arnăutu Alexandru-Rareș, clasa a V-a A

Îmi plouă pe umeri

Îmi plouă pe umeri cu lacrimile tale..
Și-ți vreau răsuflarea înapoi...
E chiar atît de greu să unesc cerurile
cu pămîntul?
Uite, plînge și noaptea pentru mine
și-și deschide și negrul culoarea,
cînd măsoară distanța
dintre sufletele noastre...
ți-am călătorit prin gînduri și prin vene
și am văzut că ai poze cu mine,
ascunse printre penele albe din aripile tale...
ești un înger acum, știi?
Îmi arunci raze din ceruri cînd pe pămînt e noapte
și-mi dai cîte un bip din cînd în cînd,
ca să nu uit că mai există o altă lume...
Te-au exilat nebunii în ceruri,
departe de apartamentul numărul 20...
pe tălpile lui Dumnezeu...
mai e loc și pentru mine?

Cristina GICOVEANU
clasa a X-a F, Colegiul Național "Petru Rareș"

A opta nesfîrșire

Inimă-n inemă
ne strîngem noi
cînd nici măcar nu scîrțîim a vinil...
Ne facem o muzică plină de bărci
și-o plutim
inimă-n inemă.

Inimă-n inemă
compostăm cochilii
la un colț de catifea verde,
le răsucim pe fumul liniștii și ne vîrîm
această mare
Inimă-n inemă.

Alina MANOLACHE
clasa a X-a F, Colegiul Național "C. Hogaș"

Gînduri

Pustiu și întuneric e împrejur,
E ceață, e frig și nimeni pe drum.
Luminile-s pale, murdare și reci,
O liniște surdă și suflete reci...

Doar vîntul adie din cînd în cînd
Frunzele veștede ușor tremurînd.
Păreri de rău, suspine, lacrimi,
Sufletu-mi e rană de atîtea patimi.

Amintirile plîng, durerea mi-o curmă,
Un vuiet fierbinte revine din urmă.
Teamă, umbre și singurătate,
Nu le mai poți simți pe toate...

Raluca CIUBOTARU
clasa a XI-a K, Colegiul Tehnic „Gheorghe Cartianu"

"JOCUL DE-A PROFESOARA"

Un sfîrșit e un nou început. Am terminat liceul și am pornit pe drumul facultății. După aceea am terminat facultatea și am pornit pe drumul carierei de profesor. Emoții, multe întrebări, curiozitatea unui început. Totul a pornit de la emoțiile unui examen și de la așteptarea repartițiilor.

Pe data de 1 septembrie am pășit pe culoarele unei școli, de data aceasta nu ca elev ci ca profesor. M-a întîmpinat domnul director. Am avut parte de o primire foarte călduroasă. În perioada 1- 15 septembrie am avut ocazia să cunosc colectivul de profesori: oameni interesați și foarte comunicativi.

Pe data de 15 septembrie am făcut cunoștință cu elevii. Contactul cu clasele de elevi a fost adevăratul examen pe care l-am dat pentru a fi profesor. Din acea clipă s-a schimbat totul. Nimic nu era cum îmi imaginam. Teoria este nulă atunci cînd trebuie să lucrezi cu elevii. Fiecare elev este o entitate, fiecare clasă e o entitate, iar profesorul e unul singur, dar trebuie să se adapteze la fiecare entitate în parte. Cel mai greu este să poți menține echilibrul, să-ți cunoști limitele ca om și ca profesor, iar în același timp să fii capabil să le insufli și elevilor acest lucru.

Am încercat să văd prin ochii lor școala, materia pe care o predau și chiar persoana care este la catedră și, cel mai important lucru, să cunosc persoana care se regăsește în statutul de elev. Am observat că elevii au nevoie de atenție și de apreciere. Ar fi atît de bine să pot realiza ce mi-am propus. Dar timpul pe care-l are un profesor la dispoziție este insuficient și numărul de elevi pe care trebuie să-i observ și să-i cunosc este mult prea mare.

În momentul în care m-am văzut la catedră, aflată sub privirile mai multor elevi curioși și care așteaptă de la tine foarte multe, am constatat că e o responsabilitate destul de mare. Nu mai este ca atunci cînd stăteam pe băncile facultății unde analizam și criticam persoana care era în fața noastră. Acum eu eram victima "pusă la zid" de acele persoane dornice de a cunoaște. De a cunoaște? Dar ce? Acest lucru mă întreb în fiecare zi. Curiozitatea noului îi captează la început. Eram o figură nouă în fața lor și acest lucru le stîrnea curiozitatea. Se pare însă că nu e de ajuns. Cum să-i determin să învețe? Problema fiecărui profesor în parte, cred.

Și-atunci îmi aduc aminte cum eram eu la vîrsta lor. Erau obiecte la care învățam pentru că aveam înclinație, altele pentru că profesorul era "pe placul meu". Însă îmi aduc perfect aminte că, dacă profesorul nu era "pe placul nostru", acel obiect nu ne mai atrăgea deloc.

Elevii vin la școală pentru că-i trimit părinții și pentru că "așa trebuie". Nu se întreabă nimeni la vîrsta de 13- 14 ani "De ce?" Pentru mulți dintre ei școala e singurul loc unde sînt "apreciați", unii pentru rezultate bune, alții pentru diferitele "prostioare" pe care le fac. Dar tot ce contează pentru ei este că sînt apreciați.

În viață nu există reguli care se impun și rămîn stabile pînă la sfîrșit. Se spune că profesorul este cel care modelează personalitățile elevilor, dar sînt sigură că și elevii modelează personalitatea profesorului, iar pentru asta nu există reguli general valabile.

Mă simt prinsă într-un joc, dar de data aceasta, un joc de-a realitatea.

Prof. Laura GRĂDINARU

"GRINDA LUNII MAI"

Mai deapănă, mamă, povești!
Scriind îți vine poftă de vînătoare, de buzele dramei.
Cînd eram copil, pereții rîdeau,
Cunoșteam oameni care aveau întreaga viață aceeași pasiune,
Trepiede și o groază de poeți.
Învață-mă să cînt grînarul fugar de confetti,
lar tu îndreaptă-ți sufletul... s-a plecat în fața existenței comune.

Unduiește, Doamne, clipa vasului cu mir!
Maniacii pipăie valea gîndurilor lungi
și, odată cu ea, îmi acuză destrămarea.
Activist în geologie, dau ocheade în perfecțiune.
Monogamii sunt un șir nefiresc de tipărituri fără replică,
spontani, acromatici și dependenți
de suflete îndepărtate de căință, de morav și de chin.

Topește, lume, matricea de balonașe goale!
În toată diformitatea de călăuze,
e plină lumea de poeți.
Acasă plouă și stropii mari îmi amintesc
de trotuare tapetate cu miros de tei, ros, stropit, pătat,
Încercat și copiat în flux în mai multe cuvinte,
toate spuse la fel, de alte buze, în alte zile ploioase.

Păstrează, pentru tine, bunicule, grinda lunii mai!
Au mai fost scăpări de vise și fonetica raiului pe pămînt;
am furat-o toți și a rămas în spatele muteniei
fuziunea eforturilor de a rosti bine instinctul.
O clipă în care teama se cațără, curioasă,
insistent și negru ca un ropot,
în vestonul pașilor de poem...

Zamfira Alexandra IFTODI
Colegiul Național "Roman- Vodă" Roman

"EU... TU... ȘI PĂDUREA!"

Din vîrfurile pomilor,
Ramurile îmi plîng... fericirea,
Ramurile îmi rîd... durerea.

La pieptul crengilor,
Găsesc liniștea "verde",
Liniștea pecetluită de "vocile" naturii!

Printre "degetele" ramurilor
Îmi cîntă amintirile,
"Vedetele" naturii vii, încă!

La "picioarele" copacilor
Mă-nvăluie răcoarea singurătății
Dorul, singurul prieten rămas.

Mă găzduiește pădurea
În casa ei, cu suvenirurile mele.
Fiecare copac îmi dezvăluie
Secretul aprigului meu dușman: VIAȚA!

Ursul îmi arată nepăsarea ta
Ce îmi lovește sufletul ager de iepure,
Vulpea îți înfățișează viclenia,
Ce-mi minte, adeseori, privirea.

Îmi alergi visele
Cum își aleargă cerbul frica
Îmi saturi setea de iubire,
Cum își devorează lupul prada.

Obosită... mă așez,
La umbra zîmbetului tău,
Închid ochii, apoi sleită de puteri,
Mă pierd în pădurea amintirilor tale!!!

Andreea GOLOGOZ

"GEOGRAFIA UNUI SUFLET"

Cînd voi ajunge
Să ating vîrfurile munților
Încleștați pe creste de suflet ascuns
În ceața deasă și rece de ofuri și dureri,
Voi fi izbită pe masivul și abruptul calcaros
Scrijelită, sfărîmată și închisă
În peșterile arealelor carstice
Din adîncimi de suflet amar,
Spunînd apoi,
Înspăimîntată de tragica prăpastie a munților:
"Mi-e dor de creste
Mi-e dor de tine!"

Maria- Magdalena LIAHU

"PANTA REI"

Toate trec, nimic nu vine,
Adevărul zace-n toate,
Timpul trece peste tine
Lăsînd urme-adînc săpate.

Alergînd ca și lumina
Prin a lumii dor de sine,
Căutînd doar nemurirea,
Toate trec, nimic nu vine.

Dacă timpul curge falnic,
Trimițîndu-te la moarte,
Tu nu poți să faci nimic;
Adevărul zace-n toate.

Și cînd lumea te stimează
Și-i uimită că ți-e bine,
Caută și cercetează...
Timpul trece peste tine.

Și pășind pe astă lume,
Trecînd falnic peste moarte,
Vei vedea cum viața trece
Lăsînd urme-adînc săpate.

Lăsînd urme-adînc săpate,
Timpul trece peste tine.
Adevărul zace-n toate:
Toate trec, nimic nu vine.

Augustin- Cristian GABOR
Seminarul Teologic Franciscan "Sf. Francisc De Assisi" Roman

Pagină realizată de prof. Valerian PERCĂ

ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII

ANOTIMPURI 44 - 45 / 2006

Revista liceenilor de la "Cartianu", care a luat pentru a 4-a oară titlul de Laureat la Concursul revistelor școlare, se deschide cu un editorial semnat de Radu Verman, fost elev al instituției, în prezent student. Am reținut din acest număr interviu realizat de elevul Matei Iurea cu profesorul Tudor Opriș și paginile de proză și poezie în care își publică creațiile lor literare elevii Cristina Gicoveanu, Vlad Nastasiu, Alina Manolache, Matei Iurea, Cristina Cârnu, Andreia Ignat, Daniela Uglea, Radu Verman, Tania Neacșa, Roxana Grozavu, Anda Ignat, Magda Eliza Maftei și alții.

În numărul următor, 45, editorialul este semnat de Mariana Paleu, directoarea instituției, și este dedicat sărbătorilor de iarnă,

Reviste școlare

care vor veni curînd. De altfel, pe această tematică sînt și articolele semnate de profesorul Grigore Buzu, eleva Magda Eliza Maftei și preotul Constantin Capșa. La rubrica "Personalități nemțene" este prezentat Ticu Lăcătușu, marele alpinist care a cucerit Everestul. Alt nemțean, un mare cărturar interbelic, G.T. Kirileanu, este prezentat de eleva Geanina Hanganu iar profesoara Raluca Orza semnează un eseu despre Nicolae Labiș, poetul luptei cu inerția, ale cărui origini pleacă tot din Neamț, de la Topolița - Grumăzești. Frumoase pagini de pozie și proză semnează elevii Andrei Ertman, Vlad Nastasiu, Alina Manolache, Andreia Ignat, Raluca Ciubotaru, Cristina Gicoveanu, Ana Maria Sofronia, Loredana Ojică, Mihaela Uglea.

GENERAȚIA 9 - 9/2006

Altă revistă școlară din Neamț premiată - a obținut și ea, pentru a 4-a oară, titlul de Laureat la Concursul național al revistelor școlare - este cea realizată de elevii și profesorii de la Școala generală nr. 2 Piatra Neamț, coordonată de profesoara Monica Cristea, care și deschide numărul de față. Invitatul de onoare al revistei este Simona Vasiliu Chintilă, artist plastic de renume mondial, iar rubrica aniversări este dedicată Anului Eliade. Pagina de credință este susținută de elevul Vlad Alui Gheorghe, iar "un pitic cu condei", Dana Maria Mihordea, ne reține atenția cu o interesantă piesă de teatru intitulată "Un vis renăscut". Revista cuprinde cîteva pagini dedicate și altor științe decît literatura, pagini de magazin, curiozități, glume,

(Continuare în pag. 7)

TINERE CONDEIE NEMȚENE

LECTURI DE VACANȚĂ

Pe masa mea stau :
Dickens, Creangă, Preda.
Din mica bibliotecă a ieșit
O stea.
Steluța atinge cărțile
Și din ele apar:
Pip, Nică și Niculaie.
Pip cel norocos,
Nică cel năbădăios,
Niculaie cel studios.
Nică din Humulești,
Niculaie din
Siliștea-Gumești,
Pip din satele englezești.
Nică aleargă după fete,
Niculaie stă cu Moromete,
Pip iubește o stea
Pe Estela.

Adrian Heichert, cl. a VI-a D

LUMINA SFÂNTULUI DUH

În apă fără de păcat
Am primit botezul.
Coborît în lut,
Domnul lucrează
În a sufletului glie.
Lumini de mîntuire pline
Străfulgeră
Clipele repede trecătoare
Ale vieții noastre
De veșnici robi
Ai păcatului strămoșesc.

BISERICA

Plutește
Ca o navă printre ape,
Pe dealuri, pe cîmpii,
În munți.
O arcă așteptînd aleșii
Chemați de glas de clopot
Din pustiu.
Călătorim pe drumuri
Înfundate
Fără să-atingem țărmul
Dinadins
Biserica - o albă nălucire
Așteaptă sfinții
Care... nu mai sînt .

Ipate Ștefan, cl. a VI-a D

UITĂ

Uită de tot
Ce a trecut
Și întoarce-te
La dorințele
Din viitor.
Uită de tot
Ce te-a supărat
Și gîndește-te
La o lume mai bună.
Uită și de sufletul meu
Care te-a uitat
Și uită
De inima mea
Care.....
Care tot timpul m-a mințit !
Vreau să trăiesc
Într-o lume mai sigură,
Vreau să trăiesc într-o lume
Mai bună.

Iustina MONU, cl. a III-a E

Lupu Ștefan, clasa a V-a A

REGRETE

Cînd erai copil
Tot timpul
Mama ta
Te mîngîia.
Cînd erai copil
Toată lumea te alinta
Și tot crescînd
Devii mai trist
Că a trecut copilăria
Și clipe ca atunci
N-o să mai trăiești
Niciodată.
Oare să fie copilăria
Un tărîm de basm ?

Iustina MONU, cl. a III-a E

AȘTEPTARE

Cu toții așteptăm
O zi mai bună.
Timpul se scurge în gol.
Numai noi putem schimba ceva
Dar noi așteptăm
Așteptăm,
Așteptăm.
Atitudine înghețată
De început de lume.
Cronos ne ia ocrotitor în brațe
Și ne leagănă copilăria
Numărîndu-ne anii:
Unu, doi, trei.....
Pînă la cît oare?
Fericirea?
Este așezată cuminte,
La grădiniță,
Și stă ascunsă în grupa mare.

Anca POPESCU, cl. a VI-a, D

PĂMÎNTUL ROMÂNESC

Pămîntul acesta e pămîntul
Pe care m-am născut.
Pămîntul acesta e pămîntul
Pe care am să mor.
Pămîntul acesta e pămîntul
Pe care am să muncesc
Ca țara mea să fie
Așa
Ca soarele pe cer !
Copilăria mea
Este mai sigură,
Fiindcă știu
Că pășesc pe pămîntul
Lui Ștefan,
Lui Mircea
Lui Vlad.
De la bădița Mihai
Am aflat
Că numai aici
Mă apără
Și rîul
Și ramul.

Diana, IANCU cl. a VII-a A

COPILĂRIE

În fiecare zi privesc soarele
Și mă bucur
Că exist.
În fiecare zi alung mușchii
Care mă necăjesc
Și mă bucur
Că există.
În fiecare zi
Mulțumesc Celui de Sus
Că a adus în jurul meu
Oamenii
Care să-mi vegheze
Nopțile în care fac temperatură,
Zilele în care plec
Cu prietenii
La plimbare
Orele în care
Îmi învăț la matematică
Și minutele în care
Mă întreb: de ce nu rămînem veșnic
În copilărie?

Diana IANCU, cl a VII-a A

VIAȚA MEA DE FLOARE

Sînt asemenea unei flori modeste.
Nici culoarea ,
Nici parfumul
Nu atrag privirile semenilor.
Totuși
Zilnic, în viața mea
Apar minuni.
Fluturii și gîndăceii
Trec pe lîngă mine
Și-mi leapădă din zbor
Cîte un salut.
Vîntul, mereu grăbit,
Nu uită
Să-mi aducă
Din depărtări
Zvon de păsări.
Cu toate că
Nu-mi schimb
Nici culoarea,
Nici parfumul,
Nicicînd nu sînt tristă,
Căci văd în jurul meu
Cît de minunată
Este viața .

Smaranda LAIU, cl. a VII-a A

TRIUNGHIUL

El reprezintă
Sfînta treime.
Este fața unei piramide
Din Egipt.
Se aseamănă bine
Cu colții unei arahnide
Și cu capul unei vulpi polare.
Toate își trag sevele
Din cele trei laturi
Care adăpostesc ochiul divin.

PĂTRATUL

Forma primei roți
Făurită de omul preistoric
Era pătrată.

Patru unghiuri drepte,
Nu strîmbe.
Secolele
Au șlefuit ascuțișurile
Și oamenii
Au îndulcit pătratul
Aducîndu-l
În stadiu
De cerc.

Mihnea Flavian ROȘU, cl. a V-a

CERC

A doua roată
Făcută de om.
Fără unghiuri,
Fără nimic!
Doar o linie curbă închisă
Care să îmbrățișeze cerul.
Un cîine se joacă
Cu discul rotund.
Ceasul e un cerc și el.
Morișca-un cerc incomplet .
La petrecere am mîncat o pizza
Care era sub formă de cerc.
Coronița mea
De premiant
Era, cînd am primit-o,
Rotundă
Ca luna.

Mihnea Flavian ROȘU, cl. a V-a

CEZAR

Un învățat,
Un cugetător,
Un cuceritor,
Un îngăduitor,
Un neînțeles,
Un filosof.

Teodor ROTARU, cl. a VI-a D

TE CAUT

Te caut.Te ascunzi.
Te strig. Nu mă auzi.
Te văd.Nu mă zărești.
Te simt. Nu te interesez.
Îți simt parfumul. Mi-l ascunzi.
Te iubesc. Cum poți să mă urăști?

Teodor ROTARU, cl. a VI-a D

Cenaclul literar „Eurocultin" Școala Nr. 2, Piatra Neamț Prof. îndrumător Monica S. CRISTEA

(Urmare din pag. 6)

Jocuri etc. Frumoase versuri semnează elevii Iustina Monu, Valentina Tudose, Teodora Munteanu, Diana Cobuz, Sigrid Alexandra Cornea, Ilina Theodora Ionescu, Eliza Simionescu, Delian Elena Nechita, Mihaela Tamaș, Anca Popescu, Ștefan Ipate, Mihai Grasu, Adi Heichert, Smaranda Laiu și alții.

NOI - 1/2006

Ne bucurăm să consemnăm și apariția numărului 1 din acest an al revistei realizată de elevii Școlii generale din satul Poiana, comuna Vorona, județul Botoșani, coordonată de profesorul Mihai Gicoveanu, nemțean de-al nostru stabilit pe meleagurile eminesciene. Din sumarul revistei am reținut interviul acordat revistei de directorul școlii elevei Iuliana Atănăsoaiei, un scurt buletin de știri sub genericul "Despre NOI", o trecere în revistă, ilustrată, a principalelor activități din viața școlii, o rubrică "Pentru părinți", semnată de învățătorul Sergiu Dascălu, o pagină dedicată francofoniei, în sfîrșit, două pagini scrise în exclusivitate de cei mai mici condieri ai școlii sub genericul "Țara lu Piticot. Revista prezintă și cele mai bune creații literare din școală - poezie, proză, desen - semnate de elevi. Talentații din acest număr sînt elevii Radu Alexandru, Todirișcă Mădălina, Doroftei Cosmin, Valentina Ciobănașu, Lazăr Larisa, Bucșă Andreea. De pe ultima copertă ne zîmbesc micuții artiști din Anasamblul folcloric "Poienița".

Reviste școlare

FORUM - 10/2006

Cel mai nou număr al revistei elevilor Liceului din Bicaz, care a ajuns la noi, nr. 10, este dedicat sărbătorilor de iarnă care se apropie. Revista se deschide cu un reportaj de la Balul bobocilor 2006, semnat de elevul Stan Costin, elev care consemnează într-o pagină următoare și inaugurarea oficială a laboratorului de fizică din liceu. Mihaela Scurtu, un alt elev cu veleități de gazetar, ia la întrebări pe directorul liceului, profesorul George Lazăr. Tema discuției: hobby-urile profesorilor. Același Stan Costin "recidivează" în reportaj, scriind despre deschiderea anului școlar, iar Mădălina Huțupan notează cîteva impresii de la simpozionul de la Muzeul de istorie din Piatra Neamț despre holocaust. O interesantă proză citim sub semnătura elevei Monica Gugiu, la finalul căreia aflăm că textul a luat Premiul II la Concursul național "M. Eminescu" din acest an. Interesantele pagini de magazin sînt semnate de Andreea Valentin Bucur, Georgiana Juncu, Denisa Paun, Daniela Catrinescu. Bogatul sumar al revistei este întregit de paginile aflate sub genericul "Forum". ***(Un cititor)***

SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII

UTOPIA CA REALITATE

● Scurtă istorie a gîndirii și literaturii utopice

Motto: ***"Utopiile par mai realizabile decît se credea odată. Și ne găsim în prezent în fața unei întrebări destul de dificile. Cum să evităm împlinirea lor definitivă?***

Utopiile sînt realizabile. Viața se îndreaptă spre utopii. Și poate un secol nou va începe, un secol în care intelectualii și clasa cultivată vor visa la mijloace de a evita utopiile și de a se reîntoarce la o societate non- utopică, mai puțin perfectă și mai liberă". (Nicolas Berdiaeff)

Aceasta este motto-ul pe care l-a ales Aldous Huxley pentru faimoasa lui utopie negativă "Minunata lume nouă", un motto perfect și pentru acest eseu pentru că tot ce încerc să demonstrez este cuprins în acest motto. Acest eseu este un semnal de alarmă, eu cred că atunci cînd ne simțim siguri de noi înșine sau siguri de lumea din jurul nostru, ar trebui să ne întoarcem la utopiile negative. Trebuie să vedem cu adevărat ce se întîmplă în "minunata lume nouă" și în Oceania unde marea majoritate a oamenilor sînt fericiți și terni, unde individul experimentează o utopie negativă iar cititorul ar trebui să învețe să facă același lucru.

Chiar dacă sursa mea literară esențială este romanul lui Orwell "1984", cred că trebuie să menționez o relație ciudată, chiar paradoxală între romanul lui Huxley și motto-ul său, pentru că tensiunea creată este, fără îndoială, una semnificativă și productivă, motto-ul exprimînd o speranță, speranța că omenirea va găsi, mai devreme sau mai tîrziu, destulă energie și înțelepciune să trăiască în afara oricărei "minunate lumi noi"!

Societatea non- utopică a lui Berdiaeff este mai puțin perfectă și mai liberă iar lumea lui Huxley nu e nici nouă nici minunată.

Dacă sînteți pregătiți să mă însoțiți în această călătorie pe tărîmul utopiilor negative, vă invit să țineți minte că sîntem aici pentru a vedea și judeca anumite spații spirituale. Dar să revenim!

Primul pas pe care trebuie să-l facem este să abordăm termenul "utopie" din punct de vedere filologic, etimologic, "ur-ut" însemnînd "inițial" și "topos" însemnînd "loc", deci "spațiu inițial". Thomas Morus vorbește despre "otopia" (literal "locul că nu există) și "eutopia" ("locul bun, fericit"). De altfel numele lui Morus este profund legat de invenția denumirii pentru acest concept de lume mai bună, de lume imaginară.

Ideea din spatele trimiterilor la "Epoca de aur", în literatura anticilor, reprezintă o dorință nostalgică față de un mod de viață eliberat de stresul unei societăți tot mai comerciale și mai competitive. În mod similar, creațiile poetice despre grădini imaginare, paradisuri terestre descrise de scriitorii medievali reflectă adesea insatisfacția legată de prezenta stare de lucruri. Exemple pot fi găsite de la Teocrit și Virgiliu pînă la renascentiștii Spencer și Shakespeare.

În esență, încă de la începuturi, literatura însăși a apărut sub semnul utopiei, pentru că utopia operează cu spații, organizarea societăților și, bineînțeles, cu lumea proiecțiilor imaginare.

Să luăm, de exemplu, conceptul de "paradis" care este, evident, unul utopic și iată-l splendid reprezentat ca topos (piramidă) în "Cartea morților" de la egipteni. Indienii antici și întregul spațiu spiritual oriental creează "utopii temporale", folosind, avant la lettre, tehnica punerii în abis în toată seria "Cărților vedice" și în "Mahabharata", însă cea mai importantă creație de dinaintea lui Morus este, indiscutabil, "Republica" lui Platon, unde avem de-a face cu o societate profund morală, condusă de regi filozofi spre binele întregii națiuni.

Mai trebuie menționate, după Morus, "Robinson Crusoe" și "Călătoriile lui Guliver" cu topasul "insulu" ca ideală colonie, nu ca referință geografică ci metaforică.

În concluzie trebuie observat faptul că pasiunea pentru utopii datează din vechime și că "această poveste o spunem încă. Toate lucrurile sînt spuse deja, dar pentru că nimeni nu ascultă, trebuie s-o luăm de la capăt" (Gide lui Valery)

(Continuare în numărul viitor)

Prof. Daniela Ioana NICOARĂ

SCENA ÎNTRE LIMBAJ ȘI MESAJ (II)

(Urmare din numărul 85)

Limbajul specific al teatrului, de o mare complexitate reprezintă o sinteză originală a diferite coduri artistice, al cărei rezultat este imaginea teatrală, un sistem de modelare în forme specifice a realității.

Mesajul teatral comportă (ca orice mesaj artistic) un aspect semantic: istoria narată, ideile susținute, teza prezentată și un aspect estetic: jocul actorilor, căldura comunicativă, sugestivitatea decorului, "culoarea" costumelor, calitatea luminii, în fine- componentele imaginii teatrale.

Canalele specifice spectacolului teatral sînt determinate toate de o verigă tehnică importantă- sala de spectacol- punct de concentrare a cîmpului socio- cultural, unde opera ia contact cu publicul.

În mod tradițional, spectacolul e o ceremonie: presupune o structură ierarhizată de solidarități între funcții și posibilitatea lor de a controla spațiul desfășurării reprezentației. Fiecare element este necesar pentru existența celorlalte, imposibil de comutat fără modificarea esențială a spectacolului (la modul ideal vorbind, cînd este vorba chiar de spectacole).

"Artă de sinteză, proces, artă unitară și originală ca factură, cu o constituție proprie definitivă" (Valentin Silvestru), teatrul și-a concentrat preocupările în vederea găsirii unui limbaj artistic original- actul scenic fiind gîndit ca o entitate de expresie, viziune, semnificație.

Majoritatea exegezelor inițiate, în special în ultimele decenii, au încercat să sesizeze particularitățile cu care fiecare artă se înscrie în contextul fenomenului, fără ca teatrul "să acorde vreuneia dreptul de egalitate pe propriul lui teren" (I.L. Caragiale), a urmărit să surprindă sincronismul și diacronia tuturor componentelor în structura imaginii teatrale, contribuția funcțională a acestora, variația ponderii lor artistice în timp și spațiu.

Radu Stanca afirma chiar că "istoria modernă a teatrului este o istorie a luptelor intestine duse de artele componente ale spectacolului pentru supremație" (Reteatralizarea teatrului).

În condiții ideale componentele fenomenului teatral își pierd particularitățile individuale iar actul scenic se încarcă cu o nouă calitate, proprie, care reprezintă în orice caz mai mult decît suma calității componentelor. Abordînd acest subiect, Liviu Ciulei afirma: "Artele componente ale sintezei spectacolului trebuie să se proporționeze cu modestie și respect unul față de celălalt, trebuie să țină seama de întreg; acesta realizează scenic acțiunea prin desfășurarea ei dramatică și mijlocește pătrunderea ideii principale pînă în conștiința spectatorului" (Teatralizarea picturii de teatru).

ABC teatral

Locul specific al teatrului în sistemul artelor (literatura, pictura, sculptura, arhitectura= inscripții fixe; teatrul= inscripție labilă) e conferit de faptul că reprezentația teatrală nu are caracterul unui lucru, ci al unui eveniment. Obiectivarea viziunii nu este în arta teatrală niciodată definitiv sedimentată ci capătă, datorită modelării ei într-o materie vie (arta actorului), caracterul unei perpetue "re-creații"- spectacolul teatral se "naște" la fiecare reprezentație în fața ochilor spectatorilor. Charles Dullin: "la teatru se întîmplă adesea ca același colectiv să dărîme în cursul reprezentațiilor ceea ce făurise în cursul repetițiilor".

Sinteză și artă totală, realizată pe coordonatele simultaneității și succesiunii, în condițiile unei maxime socialități, teatrul comunică structuri audio- vizuale, elaborînd mesaje specifice.

Roland Barthes face precizarea că reprezentația teatrală constituie de fapt un soi de mașină cibernetică. Această mașină intră în funcție odată cu ridicarea cortinei, cînd începe să emită către spectatori un număr veritabil de mesaje a căror particularitate constă în faptul că sînt simultane și, totodată, de ritmuri diferite. Barthes apreciază că în fiecare moment al spectacolului, dinspre scenă spre sală, se emit șase sau șapte informații venite de la decor, de la costume, de la lumină, de la poziția actorilor, de la gesturile, mimica, de la vorba lor. (Un semiotician al teatrului, Tadeusz Cawzan, citează în cartea sa Litterature et spectacle" nu mai puțin de 13 sisteme prezente în "performanța teatrală": cuvintele, inflexiunea vocii, mimica, gestul, mișcarea scenică a actorului, machiajul, parura, costumul, accesoriile, decorul, lumina, muzica, zgomotul).

Avem deci de a face cu o veritabilă polifonie informațională. Barthes definește teatralitatea ca fiind tocmai densitatea de semne și senzații care se clădește pe scenă pornind de la argumentul scris.

Spectacolul teatral reprezintă două nivele de analiză aflate într-un raport de strînsă interdependență: nivelul textual și nivelul fenomenologic al reprezentației. Nivelul fenomenologic se află în fază embrionară atît în textul propriu-zis (sugerat sau punctat de dialog) cît și în acel text auxiliar (Roman Ingarden) care include indicațiile de scenă oferite de autor, caracterizările și sugestiile cu privire la situațiile și personajele din piesă, la locul și timpul acțiunii, la atmosfera scenelor respective etc. Textul dramatic își manifestă astfel, în condiții specifice, calitatea de "mesaj suspendat" proprie oricărui text literar.

Mircea ZAHARIA

(Continuare în numărul viitor)

VIAȚA E FRUMOASĂ, MERITĂ SĂ O TRĂIEȘTI

Note de lector

Cartea la care mă voi referi în rîndurile care urmează a fost publicată în colecția Proza de debut a Editurii Humanitas (2005), am citit-o de ceva timp și am tot reflectat, din mai multe motive, asupra conținutului ei, înainte de a o prezenta cititorilor. Mai întîi, mi-am zis: cine mai citește în zilele noastre literatură și, mai ales, semnată de un debutant, Alain Gavriluțiu (n. în decembrie 1977, la Ploiești), un nume necunoscut? Apoi, nici titlul nu este unul incitant: NU TOATĂ IARBA E LA FEL. Și ar mai fi și altele...

Totuși, iată-mă scriind aceste rînduri. Motivul? Cartea este una care se detașează de proza zgomotoasă, plină de brutalități lingvistice, unele de-a dreptul scabroase, din literatura română (cu mici excepții) din ultimele două decenii, semnată de tineri furioși că nu sînt primiți la masa bucatelor scriitoricești și care vor să atragă și să rețină atenția cititorilor, constituind, după părerea lor, un nou val al avangardei.

Cartea lui Alain Gavrilutiu confirmă, în mare parte, aprecierile asupra personalității autorului recomandat ca avînd "aptitudini creative de excepție", după cum se poate citi într-o notă de prezentare.

Nu știm dacă putem numi această carte roman, deși se poate și așa. Cert este că ne aflăm în fața unei povestiri confesive de mari dimensiuni (200 pagini), scrisă pe un ton pamfletar, în care descoperim o radiografie a societății românești de după 1989, cu trimiteri în perioada anterioară acestei date și cu o scurtă proiectare în viitor. Sînt prezentate, într-o manieră absolut originală, avatarurile adolescentului / adolescenților, din viața școlară a anilor '80 (ședințe cu părinții, desene pe asfalt...), din viața de student medicinist (autorul este absolvent al Facultății de Medicină și Farmacie Carol Davila din 2004), dar și ale tînărului care trăiește din plin viața cu toate meandrele și capcanele ei, culminînd cu experiența consumului de droguri. Totul prezentat într-o destăinuire făcută dintr-o răsuflare, pe alocuri hiperbolizată și pe un ton ce oscilează între ironic și sarcastic, nu rareori frizînd și grotescul.

Fără personaje și, totuși, punînd la stîlpul infamiei, stigmatizînd cele mai diverse categorii sociale, cartea lui Alain Gavrilutiu, scrisă din perspectiva omului ratat, se adresează celor mulți la număr, care își trăiesc zilele anost, fără emoție și deci fără bucurie, autorul neuitînd să atragă atenția că acest demers (această carte, n. ns.) nu este o spovedanie în fața lumii, pentru că "nu cred că sînt dator să mă dezgolesc vulnerabil în fața voastră", ci dimpotrivă, este o provocare la analiză.

Cu alte cuvinte, cartea aceasta trebuie să dea de gîndit, pentru că, într-o măsură mai mare sau mai mică, fiecare dintre noi ne regăsim în paginile ei. Chiar autorul este contrariat: "Mă gîndesc că, dacă ați ajuns cu lectura pînă aici (aproape de final, n. ns.) fie sînteți bolnavi într-un stadiu terminal și chiar nimic nu vă mai poate face rău, fie sînteți complet lipsiți de orice formă de viață socială, fie habar nu aveți ce înseamnă cu adevărat literatură. Mai este o variantă, (...) sînteți atît de pervertiți și blazați, încît ați fost curioși să vedeți cum evoluează ghena unde îmi arunc eu mizeriile de a căror exclusivitate doream să scap".

Desigur, nici această carte nu este una fără cusur, de-ar fi să amintim fie și numai faptul că descoperim și aici materializarea acelei mode ce bîntuie, la noi, de cîțiva ani buni, inserarea cîtor mai multe anglicisme neasimilate complet de limba română, pentru că așa este de bon ton, pardon, cool.

Dîndu-și seama că formula adoptată - confesiune sau, cum îi place autorului să o numească, exercițiu de sinceritate - s-ar putea să-l determine pe cititor să abandoneze lectura, Alain Gavrilutiu se adresează acestuia cu un lait motiv: îndemnul de a renunța, de a arunca la gunoi cartea.

O capcană, pe care cei ce vor citi cartea vor trebui să o evite, este aceea de a nu considera că se află în fața unui text cu un pronunțat conținut autobiografic. Ar fi o mare greșeală. Cred că este aproape de prisos să insistăm asupra faptului că autorul scrie în numele unei generații care a trăit sau poate trăi alegînd varianta mai ușoară a vieții, care s-a rătăcit pe autostrăzile viciilor și ale delăsării.

În final, după ce alcătuiește un portret excelent al individului care a trecut prin toate avatarurile vieții, își imaginează care va fi starea acestuia la vîrsta de patruzeci de ani, cînd se va bucura de un ajutor de șomaj, pe care îl primește de cînd sîntem în comunitatea europeană (...) și care reprezintă o sumă "care îmi permite să-mi plătesc chiria, să-mi iau cîte-o pîine pe zi și un pachet de țigări din cele mai ieftine". Șomerul este îngrijorat deoarece în două luni îmi va expira și ajutorul, și eu tot nu am găsit nimic de muncă; ține să ne mai dea cîteva amănunte din viața lui: nu-și schimbă hainele decît o dată pe săptămînă pentru că nu are bani să cumpere detergent; haine și încălțări nu și-a mai cumpărat de vreo patru, cinci ani; este posibil să se interneze într-un spital, pentru că a răcit, fiind deconectat de la încălzire, dar acest lucru îl liniștește pentru că va avea ce mînca; de Crăciun a avut musafiri și a organizat un adevărat festin cu două conserve de carne, pîine și cartofi; ultima femei l-a părăsit de vreo opt ani; nu are copii, dar cînd trece pe stradă aproape toți rîd de el...

Cu toate acestea, concluzia la care ajunge este una ironică, sarcastică chiar, dar absolut plauzibilă: viața e frumoasă, merită să o trăiești.

Ultima propoziție a cărții: "Și am luat-o de la cap".

Constantin TOMȘA

APOSTOLUL LITERAR și ARTISTIC

COLEGIUL DE REDACȚIE: **Mircea ZAHARIA; Constantin TOMȘA; Ștefan CORNEANU**

Continuări din numărul 86

ÎNDEMN LA SIMPLITATE

În acest context, ce rol joacă simplitatea? De ce este ea o valoare salvatoare? Înseamnă ea o renunțare la progres, la mersul firesc al istoriei? Ernest Bernea spune că nu, definind (oarecum vag, e-adevărat) simplitatea ca pe „starea morală a omului care se mișcă esențial și sincer". Simplitatea „înseamnă linie mare", pentru că doar „liniile mari dau sensul făpturii, liniile mari construiesc". Raționamentul autorului mizează pe înglobarea credinței, a dimensiunii sacre în existență pentru ca aceasta să-și recapete esențele originare. „Simplitatea ca stare morală este o stare originară, legată de începutul ființei. De aceea Evanghelia, cartea simplității și a permanenței vorbește de simplitate în legătură cu copilul și profetul. Fiind originară, simplitatea este o stare a firii, o stare a celor care păstrează legătura cu Dumnezeu". Secondată de raportarea la Dumnezeu, simplitatea are toate șansele să ajute la depășirea contingentului și a nevoilor inutile și totodată să deschidă viața spre taine care îi dau un sens. Bernea nu adîncește în textul său problema, dar oricum, prin Don Quijote, Mîșkin și Caulfield, cel puțin literatura îi dă dreptate.

Reevaluarea ontologiei umane din perspectivă tradiționalist-creștină transpare din tot volumul: „Libertatea nu poate fi decît interioară, nu poate fi decît creație; libertatea este putere deschisă pajiștilor înflorite ale lui Dumnezeu" ((Libertăți și libertate); „Atunci cînd omul e căzut în ireparabil și chiar atunci, leacul adevărat este acela al bunătății, al îndemnului curat. Omul se tămăduiește cu iertare, cu dragoste, cu mîngîiere" (La rău răspunde cu bine); „Sensul încercărilor este înnoirea; ele ciocănesc rugina de pe suflet. Încercările grele ce se abat asupră-ne ne descoperă pe noi înșine, cei uitați nouă. Așa pătrunzi înăuntru, în inima ta și a lumii acesteia, în realitatea ascunsă a Dumnezeului viu" (La răspîntie); „Cînd ființa îi este inundată de apele marilor încercări sfărîmînd mersul obișnuit al vieții sale, atunci nu mai poate spune nimic prin vorbe. Tăcerea e mai puternică și mai expresivă. Tăcerea este o condiție a rugăciunii și a contemplației" (Rodnicia tăcerii). Rafinatul analist al mentalității țărănești și al rădăcinilor rurale ale civilizației românești a dat în această antologie de reflecții personale armătura ideologică a căutărilor sale științifice, dar, pe de altă parte, a arătat și în ce măsură s-a lăsat influențat de concepțiile arhaice, obiectul său de studiu.

Chiar dacă astăzi opiniile autorului ne sună îndepărtat și pentru mulți, nefamiliar, e pentru că, probabil, ne numărăm printre modernii care au renunțat de mult la simplitate.

Adrian G. ROMILA

(preluare din „Luceafărul", Nr.34/27 septembrie 2006)

EDUCAȚIA PENTRU ȘI PRIN CREATIVITATE

3. Formarea competențelor specifice ale cadrelor didactice, necesare în educarea creativității elevilor

Teoria psihologică și pedagogică apreciază creativitatea ca una din cele mai importante însușiri ale personalității. Școala, ca factor principal de instruire și pregătire a copilului pentru viață, ar trebui să cultive cu grijă această însușire. Aici, copiii ar trebui să afle un climat favorabil descoperirii și încurajării gîndirii creatoare. Elevii au nevoie de libertate și siguranță pentru manifestarea spontaneității și originalității gîndirii. Metodele și procedeele folosite de învățători și profesori se pot transforma la elevi fie în tipuri și obișnuințe de gîndire specifice unui intelect reproductiv, fie ale unuia creator.

În practica pedagogică se constată că există circa 3-6 elevi care dau foarte puține răspunsuri în lecții sau uneori nu spun nici un cuvînt. Acești elevi sînt dintre cei care au goluri mari în cunoștințe, nu au deprinderile necesare ori n-au curajul de a se afirma în lecție. Acești elevi se obișnuiesc cu situația lor pasivă sau absentă în lecție, fiind „mascați" (acoperiți) în ochii învățătorilor de către elevii activi, care, în condițiile lecției cu activități predominant frontale, se anunță mereu să răspundă. Strategiile participative enunțate mai sus, ca „dimensiuni ale noutății", sînt aplicate doar pentru elevii buni și foarte buni la învățătură, în timp de parcursurile școlare individualizate ale elevilor prezenți doar fizic în sala de clasă sînt ratate, iar „orientarea spre inovație și împlinire personală" este o afirmație fără acoperire.

Se vorbește astăzi insistent despre promovarea „noilor educații": educația ecologică, educația pentru democrație, educația pentru tehnologie și progres, educația pentru comunicare și mass-media, educația pentru timpul liber, educația interculturală etc. Din păcate, nu am întîlnit încă în documentele elaborate de cei ce se ocupă de destinele reformei școlare, nimic despre o foarte necesară „nouă educație", și anume educație pentru și prin creativitate. Oare nu acest tip de educație ar putea să găsească răspunsurile, ideile, soluțiile cele mai oportune pentru a implementa o reformă autentică, prin care să se formeze învățători și profesori cu competențe creative, care, la rîndul lor să pregătească în școală elevi cu gîndire creativă ?

Oamenii politici și teoreticienii învățămîntului vorbesc demagogic despre nevoia ca „școala românească să devină baza progresului și modernizării sociale, factorul de promovare a valorilor culturale, științifice, tehnice, civile și spirituale." Fără promovarea oamenilor cu gîndire creativă, flexibili și originali în emiterea de idei, care să deblocheze potențialul creativ al învățătorilor și profesorilor nu se poate ajunge la un învățămînt nou, favorabil afirmării prin creativitate.

Dan AGRIGOROAE

SIMILITUDINI, ARMONIE ȘI ORDINE COSMICĂ

- Fragment de Poetică -
Partea I

Ființa, denumită de o parte a filosofilor Existență și redusă de alții la materie, este un concept summum genus, adică cu cel mai ridicat nivel de generalitate și abstractizare, ca și altele din aceeași clasă, precum timp sau spațiu.

Această însușire face imposibilă definirea conceptelor în cauză, căci orice definiție ar fi circulară, idem per idem, în lipsa genului proxim și al diferenței specifice.

Pe scurt orice definiție ar implica definitul în definitor.

Observînd aceasta, părintele logicii, Aristotel din Stagia (384 - 322 î.H.) și-a asumat riscul de a greși spunînd că TO on e on adică Ființa este ceea ce este.

Nimeni însă nu l-a corectat, pentru că nu ar fi avut instrumentele necesare, deși au fost unii care au încercat s-o facă.

Cu atît mai mult nu vom putea să întreprindem nimic în acest sens, dar vom risca cîteva sugestii, plecînd de la problema principiilor logice.

Patru la număr, (al identității, noncontradicției, terțului exclus și rațiunii suficiente) au fost formulate de Magistrul, cu excepția ultimului, pe care l-a descoperit Leibniz.

Se spune despre Aristotel că ar fi fost cea mai cuprinzătoare minte a umanității și totuși nu a reușit să identifice acest ultim principiu, poate cel mai important și în orice caz primul în ordinea firească a lucrurilor, căci el stabilește că pentru a exista, ceva, mai întîi acel ceva trebuie să dispună de un temei, un native, o rațiune a existenței sale.

Este multă adîncime în acest principiu al rațiunii suficiente, dar e cu atît mai dificil să determinăm rațiunea Existenței.

Dificultatea este accentuată și de cvadrupla reprezentare a rațiunilor sau a temeiurilor Existenței

Unele temeri sînt suficiente fără a fi neceare, altele suficiente și necesare în același timp, altele necesare dar nu și suficiente, și în fine nici necesare, nici suficiente.

A fost deci, sarcina filosofilor și nu numai să identifice temeiurile necesare și suficiente totodată, pentru a explica Ființa.

De aceea unii au denumit temeiul Devenirei, așa cum a procedat Hegel, iar gînditorul roman Constantin Noica l-a denumit într-un fel mai propriu și mai explicit ca Devenirea întru Ființă, în timp ce Bergson îi spunea Evoluție Creatoare iar americanul Lavejoy a teoretizat despre Plenitudin, de fapt tot o capacitate de a deveni, adică de o ființă.

Cu îndrăzneala celui care nu are nimic de pierdut decît ignoranța, putem spune că devenirea nu descrie decît o aspirație, o intenție de întemeiere în timp ce temeiul propriu zis este altceva decît aspirația spre întemeiere.

Acest temei, rațiune necesară și suficientă pentru înființare, pentru trecerea spree Ființă sau pentru ieșirea spree ex-sistență, după Devenirea întru Ființă este realizarea Armoniei.

Armonia este singurul mod în care Ființa ni se face cunoscută și le cuprinde pe toate celelalte: evoluția, devenirea, plenitudinea.

O scurtă argumentare ne duce mai întîi spree Fiziocrați. Așa erau denumiți înțelepții cei vechi, cărora li se atribuia capacitatea de a înțelege lumea ca Natură.

Cuvîntul Natură se spune în greaca veche Physis, de aceea primii dintre marii saphoi (înțelepți) își intitulau scrierile Peri Physeos, adică cu privire la despre) Natură.

De la Parmenide din Elea și pînă la Lucretius Carrus, vreme de aproape o mie de ani mai toți dintre cei mari au procedat la fel.

Pînă și Aristotel a făcut-o, iar cînd s-au descoperit în ruinele fostei biblioteci din Alexandria niște manuscrise ce păreau o continuare la celebrul tratat denumit Peri Physeos, descoperitorul Andronicos din Rodos le-a denumit foarte inspirit Metaphysica iadică ceva care a fost scris după Fizică.

Acest Andronicos nici nu bănuia ce destin formidabil va avea cuvîntul folosit de el și care a devenit expresia Filosofiei însăși...

Observația pe care accentuăm este următoarea: comun tuturor Fizicilor și Metafizicilor mai vechi sau mai noi, este accentual pus asupra ideii de Armonie.

Conceptul a fost introdus de greci prin termenul Kosmoi devenit Cosmos care desemna stricto-sensu armonia lucrurilor opusă Haosului, sau Chaos, adică dezordinii, lipsei de sens, de temei, de rațiune.

Închinăm spre credința că începuturile acestui model hermeneutic se găsesc la Hesiod, celebrul autor al Theogoniei, denumită și Genealogia Zeilor (Nașterea Zeilor)

La origini, Ființa nu avea temei și nu se întemeiase. De aceea, domnea Haosul, care nu putea exista, fiind prin urmare, mort, o nelume moartă, o Neființă.

Nici timpul nu ființa decît ca eternitate, ca o veșnicie a morții, ca un timp htonic, un timp ce nu măsura, nu număra, nimic, o durată care nu durează pentru că nu trece, fiind rigid, identic cu sine, imuabil.

La-nceput, pe cînd Ființă nu era, nici Neființă

Pe cînd totul era lipsă de viață și voință.

Printr-o magnifică sincronie, peste milenii, un tinerel născut între dealurile Ipoteștiului, departe de bătrîna Hellada, gîndea în același fel.

Nu-i așa că pe deasupra armoniei lucrurilor exista o armonie, o ordine și o unitate misterioasă a ideilor?

Prof. dr.
D.D. URSACHE
(Continuare în numărul viitor)

ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII

Jocul, o metodă de evaluare insuficient exploatată

Motto:

"Copilul rîde:
„Înțelepciunea și iubirea e jocul!"
Tînărul cîntă:
„Jocul și înțelepciunea mea-i iubirea!
Bătrînul tace:
„Iubirea și jocul meu e'nțelepciunea!"

(Lucian Blaga)

Literatura de specialitate privește jocul ca pe o formă de activitate specifică unui copil și hotărîtoare pentru dezvoltarea lui psihică, exploatată la maximum în activitatea de învățare. Dar, nicăieri nu am întîlnit considerarea jocului ca o modalitate importantă de evaluare.Cu toate acestea, avem curajul de a examina această activitate specifică pruncilor drept o metodă de verificare a cunoștințelor pe care ei le dețin, o sursă inepuizabilă de informații pe care le putem obține despre clasă.Am introdus această metodă de evaluare didactică, e adevărat, timid la început, apoi tot mai insistent, căci datele furnizate de jocuri erau tot mai încurajatoare.Este cunoscută determinarea social-istorică a conținutului jocului, faptul că el reflectă existența socială. S-a spus că jocul este expresia compensației la care recurge copilul pentru a se întregi ca subiect. Nu este, însă, o compensație premeditată și nici nu poate fi vorba despre un complex de inferioritate, după cum observa A. Adler. În joc, se rezolvă contradicția dintre posibilitățile copilului și cerințele, metodele de acțiune impuse de ambianță.Referindu-ne strict la copilul privit ca școlar, putem spune că învățarea și jocul se întrepătrund în activitatea didactică. Situația se schimbă atunci cînd este vorba despre evaluarea cunoștințelor. De-a lungul activității didactice, am observat că jocul, ca metodă de evaluare, este preferat în detrimentul altor metode tradiționale, preferat chiar și învățării. Deși elevului i se aduce la cunoștință că va fi notată participarea sa în cadrul jocului, el preferă să fie astfel evaluat.Există, însă, cîteva cerințe care trebuie respectate atunci cînd folosim jocul ca metodă de evaluare:

a)captarea atenției elevilor și pregătirea pentru joc să se realizeze astfel încît să fie imprimată o atmosferă vie, atrăgătoare, să se inducă o stare de bună dispoziție, de veselie, de divertisment;

b)obiectivele evaluării să fie prezentate într-o formă atrăgătoare, potrivită jocului;

c)regula jocului să fie clară, în acord cu posibilitățile jocului;

d)descriptorii de performanță să fie formulați pe înțelesul tuturor elevilor;

e)notarea să se facă în colaborare cu elevii participanți la joc.

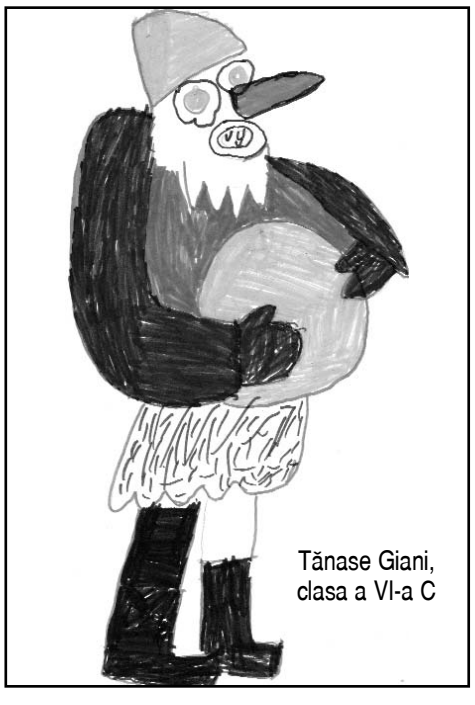

Tănase Giani, clasa a VI-a C

Esențială în contextul jocului este regula. Inițial implicită, aceasta reprezintă un principiu al schemei senzorial-motorii „uzuale", pentru ca, ulterior, urmînd verbalizarea și transferul generalizator, să se afirme ca principiu al reglajului conștient, proiectiv. Deși, la început, nu este „dată" copilului în „formă pură" ci ca efect al indicațiilor verbale ale adultului,copilul o cucerește, decantînd-o în fiecare clipă.

Se impune, însă, o observație: practica didactică actuală arată că numărul elevilor care obțin calificative mai bune prin joc este în creștere doar pentru elevii de clasele I și a II-a. În cazul elevilor de clasele a III-a și a IV-a calificativele se diminuează.Pentru că elevii, cu cît cresc în vîrstă, privesc « jocurile" recomandate în școală ca metode de relaxare,opționale și,în consecință, nu se mai implică decît,eventual, parțial. Universal vorbind, toată viața este un joc Divin. Deci, jocul a fost, este și rămîne o modalitate centrală de evaluare a cunoștințelor școlarului, indiferent de vîrstă, cu satisfacții surprinzătoare pentru familie și mentori.

Steluța POSTOLICĂ,

SUMARUL ANULUI 2006

Apostolul- ianuarie

● Agrigoroae Dan- Învățământul primar, Educația pentru viața de familie a elevilor

Pipirigeanu Rodica- Aspecte ale cultivării la elevi a unor atitudini corecte față de familie

● Bîliș Vasile- Proiectarea softului didactic prin orele de educație

● Cicoare Traian- Rememorări pedagogice nemțene; Evocarea unor tradiții școlare nemțene în 2006; Centenar Grigore C. Moisil

● Corneanu Lucian- Noua structură a învățământului universitar și integrarea europeană; Sindicaliști, dar dascăli în căutarea drumului pierdut

● Drăgoi Mihaela- Retrospectiva învățământului nemțean

● Floroaia Mihai- Personalitatea profesorului de religie

● Fuioagă Mihai- Religia și arta

● Lemnaru Minodora- 8% pentru cadrele didactice

● Mercore Elena- Thomas Moore, în traducere românească

● Nacu Ionuț Nicolaie- Fotbalul, ambiție, talent sau muncă

● Niță Niculina- Școala nemțeană pentru o școală europeană

Programul PIR și reforma învățământului

APOSTOLUL
REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț
PIINE ȘI EDUCAȚIE
SINDICALIȘTI DAR DASCĂLI IN CĂUTAREA DRUMULUI PIERDUT
RELIGIA ȘI ARTA

Aftoni Nechita- Mintea intuitivă

Andronic Maria- Se întîmplă la Farcașa

Lungu Maria- Puterea cuvintelor

● Percă Valerian- Gînd către Eminescu

● Romila G. Adrian- Monica Lovinescu, jurnal

● Rusu Dumitru- Eminescu învățător; Pîine și educație

● Sava Nicolae- Revista presei literare

● Tăbăcaru Angelica- 30 de ani de existență

● Tomșa Constantin- Note de lector, Carnete Maro IV, de Aurel Dumitrașcu

● Țigău Gheorghe- Școala Spiru Haret din Piatra Neamț, 80 de ani de existență demnă

● Vasilca Dumitrița- De rîsul curcilor

● Zaharia Mircea- Vinul și celebritățile

Apostolul februarie

● Adamovici Constantin- In memoriam Ioan Andreescu

● Agrigoroae Dan- Învățământul primar, Educația pentru calitate în învățământ

Milea Ioan- Aspecte ale activității didactice în condiții simultane

Pipirigeanu Rodica- Educația pentru viața de familie a elevilor

● Apăvăloae Mihai- Județul Neamț, album monografic

● Cicoare Traian- Rememorări pedagogice nemțene; Centenarul pedagogului nemțean Ion Didilescu

● Cîrcu Nadia- Informatica, pentru mine?

● Corneanu Ștefan- Sîntem cu ochii pe ei, fiți cu ochii pe noi!

● Diaconu Elena Carmen- Reflecții asupra liberalismului românesc

● Drăgoi Mihaela- Retrospectiva învățământului nemțean

● Lungu Pavel- Plîngeria grecilor

● Mercore Elena- Primele traduceri românești din literatura engleză

● Nicoară Daniela Ioana- Mozaicul meu chinezesc

● Nistor Alina- Proiectele europene, o șansă pentru vacanță!

● Niță Niculina- Școala nemțeană pentru o școală europeană

Azoitei Elisabeta- Dascăli moderni la Grințieș

Gavriluț Nicoleta- Alt domn Trandafir, noul dascăl din mediul rural

Mujdei Artimiza- Învățarea activă

Răschitor Vasile- Dascăli moderni la Grințieș

● Percă Valerian- Cine mai citește astăzi?

● Romila G. Adrian- "Educanți" și educatori, în ultima vreme (preluare din Luceafărul)

● Rusu Dumitru- Sindromul Meșterului Manole

● Sava Nicolae- Revista presei literare; Acum 50 de ani, la Piatra Neamț, G.T. Kirileanu a donat orașului său o imensă bibliotecă

● Tompea Daniela- Școala "Elena Cuza" ... școala noastră

● Tomșa Constantin- Note de lector, Ultimul mare poet suprarealist

● Vasilca Dumitrița- Avem o școală. Ale cuie?

● Zaharia Mircea- Dragoste, sex, căsătorie, bărbați și femei

● Zavate Elena- A fi dascăl e lucru mare

Apostolul martie

● Albu Iacob Cristina- De ce se droghează tinerii?

● Bîliș Vasile- Învățarea asistată de calculator și corectarea greșelilor

● Cicoare Traian- Rememorări pedagogice nemțene; Concepția pedagogică a lui Basarab Nicolescu

APOSTOLUL
REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț
ACȚIUNI ÎNTREPRINSE DE FEDERAȚIA SINDICATELOR LIBERE DIN ÎNVĂȚĂMÂNT ÎN 2005 ȘI PERSPECTIVELE PENTRU 2006
NICHITA STĂNESCU
31 martie 1933- 13 decembrie 1983
Bunavestire
INSPECTORATUL ȘCOLAR AL JUDEȚULUI NEAMȚ
Către Redacția Revistei "APOSTOLUL"

● Corneanu Lucian- Stimată doamnă inspector general, prof. Dorina Drexler

● Diaconu Carmen Elena- Vocație și har divin

● Drăgoi Mihaela- Simulare șoc; Retrospectiva învățământului nemțean

● Drexler Dorina, Roșanu Mariana- Inspectoratul Școlar al județului Neamț, către redacția revistei Apostolul

● Marin Corina, Popescu Valentin- Precizări privind mișcarea personalului didactic din învățământul preuniversitar

● Niță Ioan- Decizia de grup

● Percă Valeriu- "Euro- laboratorul", proiect școlar Comenius I

● Radu Gheorghe- Inspecțiile revizorului școlar de Neamț Titus Mărdărescu- Focșani

● Redacția- Acțiuni întreprinse de FSLI în 2005 și perspectivele anului 2006; Nichita Stănescu (31 martie 1933- 13 decembrie 1983)

● Roșanu Mariana- Pledoarie pentru un bun manager

● Rusu Maria- Inspecția școlară, o componentă a învățământului

● Rusu Dumitru- Martie; DOOM 2 și GALR

● Schindler Andreia- Eveniment editorial: Mișcări religioase orientale

● Tomșa Constantin- La aniversare "Asachi" reapare?

● Țigău Gheorghe- Din carnetul unui fost inspector școlar

● Ursache D.D.- W.C. japonez

● Vasilca Dumitrița- Bunavestire

Apostolul literar și artistic, anul 4, nr. 13

● Apetrei Ana Maria- De-aș fi Nică sau Tom Sawyer

● Corlățeanu Carmen, Moscalu Luminița- Proiecte europene la Victor Brauner

● Floroaia Mihai- Parte de carte; Aspecte ale psihologiei religiei: tipurile religioase la elevi; Biserica Apuseană, între Evanghelie și spadă

● Fuioagă Mihai- Religia și educația

● Gologoz Andreea- Versuri

● Iordăchescu Cecilia- Artă și educație

● Liahu Maria Magdalena- Versuri

● Lungu Maria- Versuri

● Moscalu Luminița- Mircea Eliade, Întoarcerea în timp

● Popa Cristina- Concursul național de pian Carl Czerny

● Richter Patricia- Versuri

● Sava Nicolae- Revista revistelor școlare; Revista presei literare

● Tomșa Constantin- Testele olimpicului

Apostolul aprilie

● Agrigoroae Dan- Învățământul primar- Cartea, mijloc educațional esențial

● Bîliș Vasile- Învățarea asistată de calculator și corectarea greșelilor

● Bîrsan Fevronia- Aspecte ale cultivării limbii române în școală

● Cicoare Traian- Mircea Eliade, conexiuni nemțene; Rememorări pedagogice nemțene

● Ciobanu Mimi- Step by step, alternativa educațională

● Corneanu Ștefan- Bolovanul lui Sisif și mișcarea sindicală

● Danciu Sorina- Delegația CNRV la Madrid

● Dragoi Mihaela- Retrospectiva învățământului nemțean

● Floroaia Mihai- Educația în Vechiul Testament; Educația religioasă în Grecia antică

● Gavril Ionuț- Lăsați copiii să vină la mine

● Ionescu Dan Constantin- Geografia României, două cărți în atenția dumneavoastră

● Kallo Ildiko- Mozart și ciocolata

● Lozincă Mariana- Delegația CNRV la Madrid

● Mihăilă Paulina- Step by step, alternativa educațională

● Munteanu Ana- România francofonă

● Olaru Maria- Integrarea elevilor din clasa întîi în activitatea școlară

● Percă Valerian- Cu dragoste, domnului director; Europa ... la noi acasă

● Ploscaru Laura- Step by step, alternativa educațională

APOSTOLUL LITERAR ȘI ARTISTIC
Anul 4 nr. 14 iunie 2006
DASCĂLUL ȘI... "REPETABILA POVARĂ"
FORUM - 7,9/2006
VÎRSTA INOCENTEI - 8/2006
LIMBA ROMÂNĂ PE... INTERNET ȘI LA TV
ANOTIMPURI - 43/2006
FLORI DE MUNTE - 4/2006

● Rusu Dumitru- Cine are carte, are ...; Memoria amfiteatrelor

● Sava Nicolae- Revista presei literare; Gîrcina- monografie și ghid turistic

● Timirgaziu Cristina- Delegația CNRV la Madrid

● Tomșa Constantin- Șezătoare aniversară "La Tazlău"; Note de lector- Calea robilor, de Mirela Robu

● Țigău Gheorghe- Din carnetul unui fost inspector școlar (2)

● Vasilca Dida- Generație în blugi, te salut

Apostolul mai

● Agrigoroae Dan- Învățământul primar

APOSTOLUL
REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț
O RADIOGRAFIE A DESCENTRALIZĂRII
LIBERTATEA IRESPONSABILĂ DE EXPRESIE
Profiluri basarabene
GÎNDURI PENTRU YORICK
La Roma, în proiectul Leonardo da Vinci

Blaga Violeta- Elevii și desenul animat

● Brudaru Angela- O radiografie a descentralizării; La Roma, în proiectul Leonardo da Vinci; Pași spre "inspecția în oglindă"

● Cicoare Traian- Pedagogul Constantin Narly; Rememorări pedagogice nemțene

● Crăciun Steluța- De la Roman la Vichy

● Crețu Lili- Profiluri basarabene

● Drăgoi Mihaela- Retrospectiva învățământului nemțean

● Emilian Cătălin- Libertatea irresponsabilă de expresie

● Moscalu Luminița- Examen de competențe profesionale la liceul "Victor Brauner"

● Floroaia Mihai- Teologie și filozofie în Europa contemporană; Liceul comercial "Spiru Haret" din Piatra Neamț

● Olteanu- Matei Draga- Gînduri pentru Yorick

● Percă Valerian- România și bătrîna Europă

● Popovici Ada- Cultură generală și perspectivă socială

● Rusu Dumitru- E ziua lor

● Rusu Maria- O nouă provocare europeană: "Asigurarea calității educației"

(Continuare în pag. 11)

ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII

"UNIREA FACE PUTEREA"

Răsfoind paginile cărții intitulată "Organizațiile Profesionale ale Cadrelor Didactice din România între 1865- 1944", scrisă de Onița Glogor și apărută în Editura Didactică și Pedagogică, București 1969 (deci acum 37 de ani), mi-a atras atenția în mod deosebit asemănarea dintre situația actuală din învățămînt și cea din al treilea deceniu al sec. al XX-lea.

M-a impresionat în mod deosebit capitolul IV intitulat "Lupta Cadrelor Didactice și a Asociațiilor Profesionale pentru Unificarea Organizatorică".

Am rămas cu impresia că istoria în învățămînt se repetă. Dacă mișcarea sindicală a celor trei federații din învățămîntul preuniversitar și a Federației "Alma - Mater" din învățămîntul superior nu își vor uni forțele, lăsînd la o parte orgoliile, lupta lor va fi zadarnică.

Doresc ca acest capitol să apară în paginile revistei noastre "Apostolul", pentru a servi ca exemplu de unire și luptă la ridicarea demnității și prestigiului cadrelor didactice.

Prof. Gh. AMAICEI

LUPTA CADRELOR DIDACTICE ȘI A ASOCIAȚIILOR LOR PROFESIONALE PENTRU UNIFICARE

a) Federația corpului didactic din România (1929- 1934), prim pas pe calea unificării mișcării profesionale a cadrelor didactice

În al treilea deceniu al secolului al XX-lea, deși trecuseră deja 10 ani de la primul război mondial, situația materială a corpului didactic nu numai că nu se îmbunătățise- așa cum am văzut- dar ea devenea pe zi ce trece tot mai grea.

Timp de 10 ani asociațiile celor trei categorii de lucrători ai școlii: din învățămîntul primar, din cel secundar și din cel universitar, au dus o luptă permanentă pentru apărarea drepturilor școlii și ale slujitorilor ei, de la toate demersurile făcute către forurile guvernamentale, la apelurile în presă și la moțiunile elaborate în congrese, din partea guvernanților s-a răspuns cu cinism, cerîndu-li-se cadrelor didactice să facă în continuare sacrificii, deși li se dădea doar o pătrime din ceea ce li se cuvenea de drept. De fiecare dată noile măsuri preconizate au depășit în nedreptate pe cele precedente.

În aceste împrejurări, cele trei asociații ale membrilor corpului didactic, "înfrățiți prin aceeași vitregie a partidelor politice... și prin aceeași conștiință a răspunderii față de nevoile culturale ale țării s-au constituit în Federația corpului didactic din România".

În cadrul federației, comitetele centrale ale celor trei asociații de învățămînt au inițiat măsuri comune pentru a reuși să impună respectarea legilor privitoare la drepturile cadrelor didactice, drepturi care fuseseră cîștigate după multe frămîntări și lupte.

În fața refuzului autorității de stat de a satisface cererile cadrelor didactice, se hotărăște "greva membrilor învățămîntului pentru zilele de 5, 6, 7 și 8 decembrie" (1929) prin închiderea școlilor, în aceste zile urmînd să aibă loc "Congresul general al corpului didactic".

Profesorii universitari din capitală s-au întrunit și ei la Facultatea de științe, spre a discuta chestiunile ce trebuiau înscrise în ordinea de zi a acestui congres general. Profesorul Hurmuzescu, care prezida întrunirea, arăta necesitatea solidarizării întregului corp didactic.

La 2.XII.1929, cu cîteva săptămîni înainte de constituirea propriuzisă a Federației corpului didactic, s-a înaintat un memoriu către Regență, către primul ministru și către ministrul instrucțiunii, semnat de președinții celor trei asociații: Dragomir Hurmuzescu, Grigore Forțu și D.V. Țoni. În memoriu se înfiera politica partidelor care s-au perindat timp de un deceniu la cîrma țării. "Școala țării este desconsiderată, cultura națională disprețuită, învățătorii neamului, de toate treptele, lăsați în voia soartei, rău plătiți și rău văzuți de toate partidele care au guvernat de la război... De 10 ani, lor li se cer sacrificiile muncii nerăsplătite, în mijlocul fantasticii îmbogățiri fără muncă. De 10 ani, nici un guvern... nu întreabă profesorimea aceasta cu ce-și completează minimul de cost al vieții, din care statul îi dă inconștient și vinovat numai o pătrime... nimeni nu bagă de seamă că școala țării se dărîmă pe încetul îngropînd sub ruinile ei însuși viitorul acestei țări".

(Continuare în numărul viitor)

SUMARUL ANULUI 2006

(Urmare din pag. 10)

● Sava Nicolae- Revista presei literare
● Tomșa Constantin- "Receptarea textului literar între a ceti și a citi"; Paradisul papagalilor
● Țigău Gheorghe- Din carnetul unui fost inspector școlar (3)
● Zaharia Mircea- Bulat Okudjava pe scena TT
● Vasilca Dumitrița- Maria și teatrul

Apostolul iunie- iulie

● Amaicei Gheorghe- Ziua Eroilor în memoria "Apostolului"
● Apostol Eugen- Epigrame pentru prieteni nemțeni
● Bîrsan Fevronia- Formarea comportamentului civic
● Brudaru Angela- Schimb de bune practici la Farcaș
● Cicoare Traian- Rememorări pedagogice nemțene; Nicolae Iorga- educatorul
● Corneanu Ștefan- O vară mai fierbinte decît cea prognozată; Florile recunoștinței noastre
● Dămoc Ioan- Limitele educației permisive
● Drăgoi Mihaela- Retrospectiva învățământului nemțean
● Drexler Dorina- 10 iunie 2006, școala Farcașa
● Ficeac Bogdan- Vrei bani? Lasă cartea!
● Florescu Florin- Conflictul de interese
● Floroaia Mihai- Simpozion interjudețean; Educația religioasă în Noul Testament; Biserica și școala; Educația religioasă în concepția marilor pedagogi laici
● Mancaș Mihai- Anchetat de securitate
● Nicorescu Manuela- Valorificarea valențelor artistice ale textelor literare
● Percă Valerian- Dreptul la memorie; Bianca Perie, victorioasă în fața campioanei internaționale Mihaela Melinte
● Rusu Dumitru- O zi pentru marele Ștefan; Amalgam

APOSTOLUL
REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din învățămînt și Cercetare Neamț
SERIE NOUĂ, ANUL VIII, NR. 83
iunie - iulie 2006
O zi pentru marele ȘTEFAN
Dreptul la memorie
O VARĂ MAI FIERBINTE DECÎT CEA PROGNOZATĂ
ZIUA EROILOR în memoria "APOSTOLULUI"

● Rusu Maria- Asigurarea calității educației
● Sava Nicolae- Anuarul Colegiului tehnic "Gheorghe Cartianu" 2006
● Tănăsescu Victor- Atestări documentare din sec. 17 de biserici și preoți în Bălțătești și Ghindăoani
● Țigău Gheorghe- Din carnetul unui fost inspector școlar (4)
● Zaharia Mircea- Dialog cu scriitorul Adrian Alui Gheorghe

Apostolul literar și artistic, anul 4, nr. 14

● Andrici Andreea Alina- Și totuși ...

APOSTOLUL
REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din învățămînt și Cercetare Neamț
SERIE NOUĂ, ANUL VIII, NR. 84
august 2006
SCOALA ARE NEVOIE DE ELEVI ȘI DE DASCĂLI
Să nu uităm niciînd SĂ IUBIM TURNĂTORII
Ce mai face Horia Alupului Rus?
CUM ÎNVĂȚĂM?
Noul an școlar începe în 15 septembrie
DE CE IUBIM FEMEILE

● Asăvoaiei Diana- Limba română pe ... internet și la tv
● Bucureșteanu Emil- Nichita Bistriceanu
● Carp Elena Diana- Aștept
● Chelariu Anne- Marie- Theatre festival for teenagers
● Floroaia Mihai- Antologia muntelui
● Pîșnei Maria-Spre cuvîntul care cîntă
● Percă Mihai- Învață-mă iubirea; Aripi de înger
● Prepeliță Daniela- Dascălul și ... "repetabila povară"
● Romila Adrian G.- Poezia Anei Blandiana
● Sava Nicolae- Reviste școlare; Revista presei literare
● Tomșa Constantin- Note de lector, "Imperiul lupului", de Mihai Merticaru

Apostolul august

● Agrigoroae Dan- Învățămîntul primar (Între afectivitate și violență)
Bîrjovanu Maria- Cultivarea dispozițiilor afective pozitive la școlarii începători
Floroaia Mihai- "Decalogul" educației după M. Montessori
Patrașcanu Pompilia- Eliminarea actelor de violență din școală
● Amironoaie Ioan- Vacanțe Muzicale la Piatra Neamț
● Cicoare Traian- Rememorări pedagogice nemțene; O carte vital necesară pentru învățămîntul nostru actual: Filosofia românească, de Mircea Florian
● Corneanu Ștefan- Școala are nevoie de elevi și de dascăli
● Drăgoi Mihaela- Retrospectiva învățămîntului nemțean
● Nicorescu Manuela- Mediul școlar și conflictele sale
● Pepelea Gabriela- Valenciei ... în întîmpinare!
● Percă Valerian- Campioană mondială la 16 ani; Dreptatea sau nedreptatea calculatorului
● Sava Nicolae- Revista presei literare; Cartea documentară (Constantin Prangati, "Nicu Albu și gîndirea economică a epocii")
● Strochi Lucian- Mircea Răzvan Ciacîru, un bacovian optimist
● Tomșa Constantin- Note de lector (De ce iubim femeile, de Mircea Cărtărescu); O monografie elaborată științific
● Vasilca Dumitrița- Ce mai face Horia Alupului Rus?; Maica Domnului, expresie a iubirii lui Dumnezeu pentru oameni
● Zaharia Mircea- Vacanțe muzicale 35, sănătate, amor și glorie

Apostolul septembrie

● Agrigoroae Dan- Învățămîntul primar (Educație pentru și prin creativitate)
● Andronic Maria- Școala Farcașa, între vis și realitate
● Brudaru Angela- Învățămîntul nemțean, la cumpăna vremii; Va crește numărul absolvenților de școli de meserii
● Cercelescu Adrian- Un director de școală nouă
● Cicoare Traian- Constantin Virgil Gheorghiu și învățămîntul nemțean; 170 de ani de învățămînt profesional
● Cojocaru Mircea- Conflictele în activitatea școlară
● Corneanu Ștefan- Schimbări de esență sau diversiuni structurale în mișcarea sindicală
● Floroaia Mihai- Lumină pentru suflet și societate, valoarea orei de religie astăzi; Procesul Templierilor, religios sau politic?; Subiect de maximă actualitate
● Moscalu Luminița- "Motivul străinului" în spațiul românesc
● Nastasiu Irina- Lansare eveniment la Casa Corpului Didactic
● Percă Valerian- Un nou început, o nouă speranță; Despre salariile profesorilor
● Rusu Dumitru- Raiul francofon
● Sava Nicolae- Revista presei literare
● Zaharia Mircea- "Nu ne este totuna cum și cu cine ne înfrățim"

Apostolul literar și artistic, Anul 4, nr. 15

● Cicoare Traian- Rememorări pedagogice nemțene

APOSTOLUL
REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din învățămînt și Cercetare Neamț
SERIE NOUĂ, ANUL VIII, NR. 86
octombrie 2006
Activitatea sindicală LA ZI
Nesfîrșitul Bacovia - receptări și abordări critice
Fără SADOVEANU
Un semnal bun în activitatea sindicală din învățămîntul județului Neamț

● Ciubotaru Raluca- Mereu
● Gîrbuleț Adrian- O monografie inspirată
● Ignat Anda- Cînd să iubești ...
● Iurea Matei- Ziua în care s-a tras
● Mihoc Mirela, Percă Valerian- Tinere condeie romașcane
Cobzariu Andrei- Îngerii de pe pămînt
Enache Bogdan- Peste și după granițe
Liahu Maria- Magdalena- Un zîmbet în amurg
Nichitean Oana- Cristina- Distanța
● Nastasiu Vlad- Negru; Tu
● Sorlescu Claudia- Enigmă; Eternitate
● Stahie Ioana Andreea- Bucuria mea; Steaua mea
● Tomșa Constantin- Note de lector (Apa regală, de Mihai Hanganu)
● Țucu Cezar- A 57-a scrisoare
● Vasilca Dumitrița- Maica Domnului, expresie a iubirii lui Dumnezeu pentru oameni
● Zaharia Mircea- A.B.C. teatral

Apostolul octombrie

● Agrigoroae Dan- Învățămîntul primar (Educația pentru și prin creativitate)
● Brudaru Angela- Retrospectiva lunii
● Cicoare Traian- Mihai Șora, un filosof la catedră; Rememorări pedagogice nemțene
● Corneanu Ștefan- Activitatea sindicală la zi; Un semnal bun în activitatea sindicală din învățămîntul județului Neamț
● Diaconu Elena Carmen- Profesorul de istorie
● Floroaia Mihai- Un ghid util profesorilor de religie; Hristos împărtășit copiilor; Misiunea tineretului creștin
● Iftimie Magda- Nesfîrșitul Bacovia, receptări și abordări critice
● Moscalu Luminița- "Motivul străinului" în spațiul românesc
● Niță Niculina- Lumini răsar din ape tulburi
● Pîșnei Maria- Însușirea deprinderilor gramaticale și spiritul critic al elevilor
● Romila G. Adrian- Îndemn la simplitate
● Rusu Dumitru- Amalgam
● Sava Nicolae- Revista presei literare
● Tomșa Constantin- Atitudini pro și contra
● Țuscanu Aurel Florin- Fără Sadoveanu
● Ursache D. D.- Similitudini, armonie și ordine cosmică
● Vasilca Dumitrița- Maica Domnului, expresie a iubirii lui Dumnezeu pentru oameni; De rîsul curcilor

Apostolul noiembrie

● Barba Gh. P.- O zi de școală în Macedonia (filă de jurnal)
● Bilciurescu Victor- Imnul învățătorilor
● Brudaru Angela- Actualitatea sindicală; Retrospectiva
● Cicoare Traian- Grigore Tăușan, cinci decenii de posteritate; Rememorări pedagogice nemțene
● Corneanu Ștefan- SLLICS Neamț, reacții și inițiative; Leon Mrejeru ar putea fi mîndru
● Cristea Monica- Concursul național Iulia Hașdeu
● Danciu Sorina, Lozincă Maria, Timirgaziu Cristina- Natura europeană
● Dăscălița Daniela- Europa la noi acasă
● Dimitrie Radu- Învățătorii
● Gîrbea Tatiana, Marțolea Daniela- Congresul Național al învățătorilor de la Arad
● Mironov Alexandru- Mesajul C.N.R. UNESCO
● Niță Niculina- Acasă la domnul Trandafir
● Percă Valerian- Tradițional și modern în cercul pedagogic
● Rusu Dumitru- Ziua Națională a României; Amalgam
● Sava Nicolae- Revista presei literare
● Tomșa Constantin- Răzeșii lui Sadoveanu sînt la porțile Europei
● Vasilca Dumitrița- De rîsul curcilor; In memoriam Constantin Gherghelescu
● Zaharia Mircea- Festivalul de percuție, un eveniment național.

APOSTOLUL
REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din învățămînt și Cercetare Neamț
SERIE NOUĂ, ANUL VIII, NR. 87
noiembrie 2006
SINDICATUL LIBER AL LUCRĂTORILOR DIN ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI CERCETARE ȘTIINȚIFICĂ NEAMȚ
REACȚII ȘI INIȚIATIVE
COMUNICAT
CONGRESUL NAȚIONAL AL ÎNVĂȚĂTORILOR DE LA ARAD
LEON MREJERU AR PUTEA FI MÎNDRU
FESTIVALUL DE PERCUȚIE - un eveniment național

ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII ❄ ARTE & MESERII

IN MEMORIAM, CRITICUL LUCIAN RAICU

Despre reputatul și regretatul critic literar Lucian Raicu, mort la Paris în noiembrie a.c., scriu în revista **ROMÂNIA LITERARĂ nr. 48** scriitorii Ileana Mălăncioiu (Critica - formă de viață), Nicolae Breban (Visul nostru estetic), Alex Ștefănescu (Criticul care a văzut idei), Gabriel Dimisianu (Scriind și citind), Ilie Constantin (Mirarea fertilă), Livius Ciocîrlie (La capătul unei neprețuite prietenii), George Bălăiță (Lumea ca teatru).

ÎN ROMÂNIA, SĂ DAI CU PUMNUL ÎN MASĂ

Într-un interviu acordat poetei Elena Vlădăreanu, în revista **SUPLIMENTUL DE CULTURĂ nr. 104**, scriitorul Ion Manolescu afirmă că în România, ca să ți se recunoască meritele, trebuie să dai cu pumnul în masă. El mai zice, printre altele, invitîndu-ne la lectură: "Am 38 de ani, casa, mașina și o iubită pentru care sînt invidiat. Ziua predau la Literele bucureștene, iar noaptea studiez mecanica dezastrelor aviatice și trag cu ochiul prin computerele altora. Cine sînt eu? Deschideți paginile acestui roman și veți afla".

ARTISTUL POATE ARUNCA O PRIVIRE ÎN ETERNITATE

Gabriela Bidu realizează un interviu cu George Tzipoia în revista **CULTURA nr. 47**. Refugiat politic din 1892 în Elveția, la Geneva, George Tzipoia, fiul maestrului interbelic Alexandru Tzipoia, a avut de atunci mai multe expoziții în cîteva orașe mari din România. A organizat Fundația "Alexandru Tzipoia" și a inițiat o serie de expuneri ale propriilor opere, împreună cu operele rămase de la tatăl său, cvasinecunoscute publicului român. O familie de aristocrați ai culturii.

POEȚI NEMȚENI ÎN PAGINILE REVISTELOR

Ultimul număr al **ROMÂNIEI LITERARE (49)** publică o pagină de poezie semnată de Daniel Corbu și un consistent grupaj de versuri inedite ale poetului Aurel Dumitrașcu (versuri trimise redacției RL de

Revista presei literare

către Adrian Alui Gheorghe, fapt neconsemnat de către conducerea revistei). În același număr al revistei citim un interesant articol semnat de Al. Săndulescu despre Maria Cantacuzino Enescu, la rubrica "O saga a marilor familii". Continuă în revistă polemica agresivă dintre Bujor Nedelcovici și Mircea Iorgulescu. Azi e la rînd Mircea Iorgulescu.

LEOPOLD SEDAR SENGHOR, POETUL-PREȘEDINTE

Numărul de sfîrșit de an al revistei **ATENEU (11-12)** publică un interesant interviu acordat revistei, prin scriitorul Ioan Dănilă, de Profira Sadoveanu, cea mai iubită fiică a marelui scriitor. În același număr ni se oferă două pagini omagiale dedicate poetului-președinte Leopold Sedar Senghor, marele poet și filosof al culturii africane, liderul politic al Senegalului, țară al cărei președinte a fost mulți ani. Criticul literar Vasile Spiridon scrie la rubrica sa "Perna cu ace" despre "Minciuna românească".

"AM REȚINUT UN BĂRBAT DE SEX MASCULIN"

Ana Selejan susține în revista **LUCEAFĂRUL** un interesant serial despre "Momentul literar 1944-1948. Poezia", o perioadă interesantă din istoria literaturii române. În numărul 44 scrie despre volumul "Una sută una poeme", o restituire a poeziei argheziene, realizată de Mitzura Arghezi și Traian Radu recent. Autorul reproșează îngrijitorilor ediției mai multe carențe ale acestei antologii. În același număr, criticul literar Gheorghe Grigurcu continuă memoriile sale. Între ele, criticul își notează: "Vorbește un polițist pe micul ecran: am reținut un bărbat de sex masculin".

MICA ȚIGANIADĂ CU MARI ROMÂNI

Prozatoarea Magda Ursache, cea care ține de cîțiva ani de zile editorialul revistei de cultură **OGLINDA LITERARĂ**, abordează în ultimul număr (12) un subiect la zi, cel al programului lansat de TVR "Mari români". În stilul său inconfundabil, Magda Ursache face o trecere în revistă a societății românești și a liderilor ei de paie pe care îi promovează prin micile ecrane. Citez din suculentul articol doar cîteva fraze: "Și mai urîtă a fost gîlceava Gheorghe-Cioroianu. S-ar fi cuvenit ca IPS Pimen al Sucevei și Rădăuților să sfințească în prealabil studioul. De ce Pimen? Păi, n-a sfințit, alături de Gigi Becali, stadionul Steaua, din vestiare pînă în barele porților, să alunge diavolul autogolului? Bașca punctul de ochire de la 11 metri, fapt strigător la "ceruri". De ce n-ar fi alungat zavistia și pîra dintre și din combatanți?"

OCHELARIST

MAICA DOMNULUI - EXPRESIE A IUBIRII LUI DUMNEZEU PENTRU OAMENI

(Urmare din numărul 86)

Maica Domnului nu face minuni, dar le declanșează; minunea din cana Galileei conține marele simblol al schimbării calitative a apei patimilor în vin nobil, preludiu euharistic și reconstituire profetică a unității masculinului și a femininului. Athoniu, evreu îndrăzneț, tulburat de "gînduri necredincioase", văzînd trupul Maicii Domnului purtat de Apostoli, s-a repezit să-l arunce la pămînt. Dar lovit pe loc de orbire și cu mîinile retezate de un înger, își regăsește credința și strigă: "Aliluia!" Zelul lui rabinic, foarte masculin, l-a împins în afara tainei sofianice a Bisericii și doar minunea Maicii Domnului i-a redat credința.

Fecioara este numită într-o rugăciune "mai mare a oștilor cerești", nu luptătoare, ci aceea care, prin însăși natura sa, este de neîndurat și ucigătoare de demoni, nebiruită prin marea ei curăție.

Tradiția vorbește de o consacrare totală a Fecioarei încă de copilă, viețuind la Templu. Iubirea lui Dumnezeu atinge într-însa o asemenea adîncime a vieții sale de rugăciune liturgică, încît dobîndește transparența la lucrările Duhului Sfînt.

MAICA DOMNULUI - simbol al iubirii universale

Cultul Maicii Domnului constituie una din trăsăturile caracteristice ale creștinismului răsăritean. Slava ultimă a Maicii Domnului- scrie Lossky -este "eschaton-ul" realizat într-o persoană creată înainte de sfîrșitul lumii...

La devoțiunea creștinilor față de un ipostas divin întrupat- Iisus Hristos- se adaugă evlavia față de un ipostas uman îndumnezeit- Maria, pe care Sfîntul Grigore Palama o numește "hotarul dintre creat și necreat".

Iubirea dintre Mamă și Fiul Ei capătă valoare universală, pentru că trimite la valențele iubirii, ca cea dintîi virtute și cea care le condensează pe toate, întrucît Dumnezeu însuși este Iubire.

Iubirea oferă cunoașterea, iar marea cunoaștere e fiica marei iubiri. Iubirea e "ușa cunoștinței întîia și cea mai de căpetenie poruncă, cum zicea Avva Evagrie, iar Grigorie din Nazianz credea chiar că "pentru cel care nu iubește, Dumnezeu este insesizabil!"

Exclamația ce precede în ritul bizantin recitarea "Crezului" spune: "Să ne iubim unii pe alții, ca într-un gînd să mărturisim: Cred într-Unul Dumnezeu Tatăl..."

Dar Maria îl iubește pe Iisus și ca părinte, ca mamă. Două feluri de datorii au părinții față de copiii lor:

* "privitor la îngrijirea corporală: a-și iubi copiii, a priveghea asupra sănătății lor, a-i hrăni, a-i învăța o meserie, a-i așeza în locuri potrivite cu destonicia lor;

* privitor la îngrijirea sufletească: a se ruga la Dumnezeu pentru dînșii, a-i crește în învățătura Domnului, a-i supraveghea, a-i îndrepta, a le da exemple bune în cugetm cuvînt și faptă".

Dragostea de părinți are forma recunoștinței și devotamentului. Iubirea e planul unei dependențe armonice universale, iar iubirea mistică este evlavie, caritate, milă: "Vai sufletelor sterpe de dragoste!" spunea Sfîntul Apostol Pavel.

Spre deosebire de stoicism, care a rămas doar o filosofie, creștinismul a triumfat pentru că avea de partea sa Iubirea ca principiu fondator al religiei". Religiunea iubirii, creștinismul, a cuprins timp și spațiu prin faptul că a dedus pe Dumnezeu nu cu inteligența care fragmentează, nici cu teama care reduce, ci cu sentimentele care simplifică fără a reduce și amplifică la infinit fără a multiplica, deci cu iubirea".

În analiza pe care "philosophus teutonicus"- așa cum a fost numit Jakob Bohme- o face Sfînta Treime, Dumnezeu Tatăl este numit: blînd, iubitor, milostiv, bucuria însăși, iar omul ca fiind purces din trei izvoare: puterea sufletească de la Tatăl, lumina de la Fiul, iar sufletul iubitor care cîrmuiește trupul, de la Sfîntul Duh: "Dumnezeu l-a făcut pe om din cel mai bun miez al naturii ca înger și chip al său, stăpînind în el prin Sfîntul Duh pentru ca omul să poată înțelege și diferența totul!"

Revenind în spațiul conceptual dintre Sfînta Treime și om, Maica domnului este prin însăși neprihănirea ei maternă cea mai puternică expresie a iubirii lui Dumnezeu față de om. În Eva fecioria nu era decît o stare pe care ea a pierdut-o și cum spunea J. Bohme "fecioria s-a ridicat la ceruri lăsînd aici, jos, feminitatea decăzută".

Dar Maica Domnului ne învață Marea lecție a iubirii și credinței, pogorîtă din ceruri pe pămînt, împrăștiată între oameni și săditâ în adîncul sufletului omenesc întru sfințenie". NU există în cer și pe pămînt altă față mai puternică după Sfînta Treime, ca Maica Domnului, care poate să ne ajute pe noi".

Pentru Sfîntul Grigorie de Nyssa, viața creștină nu este altceva decît creșterea Pruncului Iisus în suflete.

După trup avem o Maică a lui Hristos, dar prin credință, Hristos este rodul nostru al tuturor, spune Sfîntul Ambrozie.

Femeia are mai înainte de orice această harismă maternă de a-l naște pe Hristos în sufletele bărbaților. Diminuarea credinței și a iubirii în vremurile de pe urmă, slăbirea legăturilor dintre comunitățile ecclesiale (sărăcia duhovnicească a parohiilor) sînt legate de pierderea sfințeniei.

Mîntuirea nu va veni decît prin sfințenie, iar aceasta este mai lăuntrică femeii în condițiile vieții actuale. Maica Domnului păstra în inima ei toate cuvintele Fiului (Luca, 2, 51) și orice femeie are o intimitate înnăscută, aproape o complicitate cu tradiția, cu continuitatea vieții. "În Dumnezeu, existența coincide cu ființa, iar femeia este mai aptă să unească în sfințenie ființa și existența prin puterea smereniei, fiindcă "smerenia este arta de a fi la locul tău".

Masterand Dumitrița VASILCA

REMEMORĂRI PEDAGOGICE NEMȚENE

DECEMBRIE 2006

În numerele anterioare s-au semnalat aniversările din decembrie: Geta Grigoriu, 5/1912; V. Țifui, 5/1934; Cristea Buichiu, 6/1857; Nicodim Munteanu, 6/1865; I. Luca, 7/1894; Elena Ungureanu- Herța, 11/1924; Victor Andrei, 12/1904; N. Buium, 12/1919; Gr. Ioachim, 14/1906; Gavriil Galinescu, 15/1889; Cristian Livescu, 24/1945; C. Filimon, 25/1916 (La mulți ani peste cei 90!); V. Ursache, 30/1934.

● Și comemorările: Sorin Donea, 15/1994; Ion Ionescu dela Brad, 17/1891; Al. N. Vitzu, 20/1902; Teofan Macovei, 23/1987; Gh. Ungureanu, 29/1975; Ion Creangă, 31/1889; Eugen Herovanu, 31/1976.

● 1/2006 În școlile nemțene s-a sărbătorit Ziua Națională a României și a românilor de pretutindeni, ultima sărbătorire înaintea intrării în UE.

● Decembrie 2005 a apărut lucrarea: "În serviciul pedagogiei românești Biblioteca Pedagogică Națională "I.C. Petrescu" la 125 de ani de existență", coordonator dr. George Anca, Buc., 224 p, la care au colaborat din partea jud. Neamț, prof. Daniela Mătăsaru, director CCD Neamț și Ana Macovei, bibliotecar CCD Neamț.

● Decembrie 1936- acum 70 de ani- a apărut volumul "Cartea neamului Vicol" de G-ral dr. N.N. Vicol, fiul institutorului N. Vicol, din Piatra- Neamț.

● Decembrie 2006, în unele colegii și licee nemțene s-au organizat, prin bibliotecile școlare, manifestări culturale întru marcarea a 70 de ani de la trecerea în veșnicie, în decembrie 1936, a lui Luigi Pirandello (10 dec.) și a lui Miguel de Unamuno (31 dec.).

● Decembrie 2006, în numeroase școli nemțene s-au organizat acțiuni pentru comemorarea, în decembrie, a lui Marin Sorescu, 8/1996, la 10 ani; a lui Nicolae Labiș, 22/1956, la o jumătate de veac; a lui Petre Țuțea, 3/1991, la 15 ani; a lui Ion Creangă, 31/1889, la 117 ani.

● 10/2006 s-a sărbătorit Ziua Mondială a Drepturilor Omului, punîndu-se accent pe pregătirea aderării la UE în ianuarie 2007.

Prof. Traian CICOARE

AURUL CENUȘIU, SALARIUL ȘI POLITICIENII

Într-unul din numerele recente ale TRIBUNEI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI, 13-19 noiembrie 2006, revistă a cadrelor didactice din România, cititorul are ocazia unei radiografii care îl conștientizează cu privire la necesitatea intensificării luptei sindicale și nu numai:

"Salariul profesorimii noastre rămîne,urcînd treptele vechimii, dar coborînd treptele demnității pînă la limita umilinței, într-un cerc strîmt al mizeriei,în care îi ține închisă Puterea, în toate culorile ei cameleonice."

(Sorin Ioan)

"Ministrul Hărdău a dat dovadă de inconsecvență, iresponsabilitate și indiferență, a spus Gheorghe Isvoranu."

(Simona Josan)

"În momentul de față,la numai două luni înaintea integrării în U.E., în mod categoric, nu sîntem un învățămînt european pentru că reforma în învățămînt a stagnat, de cînd a venit domnul ministru Hărdău, nu s-a făcut nici un pas pentru a se ajunge la o reformă globală în învățămînt."

(Aurel Cornea, președinte FSLI)

"Reacțiile de adversitate s-au îndreptat către ministrul Hărdău, care nu și-a conjugat nici de data aceasta deciziile cu propunerea sindicaliștilor, ca suma de 420 milioane lei ron din bugetul educației să fie transferat de la investiții către majorarea salarială a dascălilor. Trădarea sa a deschis cutia Pandorei."

(Maria Dobrescu)

"Te întrebi, ce mai caută domnul Mihail Hărdău în fruntea M.Ed.C., pentru că este evident că domnia sa este dușmanul celor 400.000 de salariați din învățămînt? De ce nu a acceptat transferul sumei de 420 milioane lei de la investiții la cheltuieli de personal? Este ușor de explicat... Comisioanele pentru clientela politică nu vin din salarii, ci de la investiții."

(Simion Hăncescu, vicepreședinte FSLI)

"Indolența guvernanților, lipsa lor de reacție nu mai constituie o noutate... Reforma a ajuns, vorba ministrului Hărdău, "la nivelul geamurilor școlii",... pînă la cancelarie, e cale lungă."

(Mihai Dos)

"La MedC, cei peste 181 de salariați, la care adăugați și personalul din agențiile aferente, sînt urmați de miile de angajați ai Inspectoratelor Scolare Județene... Această minunată "armată" de salariați, pentru a-și justifica existența scaunelor rotative pe care au fost așezați în ultimii doi ani de zile, justificate (sic!) cu acte în regulă,inventează tot felul de cerințe în fișele posturilor, adică acele statistici, de cele mai multe ori fără relevanță în calitatea actului educațional."

(Gh.M.Selcu)

"În situația în care nu se vor publica în Monitorul Oficial salariile tuturor bugetarilor, așa cum am solicitat, vom fi nevoiți să ne adresăm forurilor U.E. Este absolut normal ca să fie transparență totală în ceea ce privește cheltuirea banului public și în același timp, opinia publică să poată să compare salariile din învățămînt cu cele din sectoarele bugetare privilegiate."

(Maria Dobrescu, interviu cu Simion Hăncescu)

Așa stăteau lucrurile pînă joi, 23 noiembrie 2006, cînd s-a anunțat că Guvernul a aprobat transferarea sumei de 420 milioane le ron pentru o creștere cu circa 22 % a salariilor în anul 2007, în două tranșe.

Aceasta este prima victorie sindicală clară, obținută prin negocieri și în ciuda unei împotriviri absolute și absurde. De aici rezultă cîteva învățăminte:

- adevărata cauză a umilinței la care politicienii ne supun este lipsa unității de gîndire și de acțiune a dăscălimii. Iar această lipsă este o lipsă de curaj, demnitate și verticalitate, cei ce s-au obișnuit să fie umiliți își merită umilirea! Uniți în jurul unui ideal comun, printr-o luptă sindicală cu obiective clare și mijloace pertinente, nimeni nu ne poate îngenunchia!

Prof. dr. D.D.Ursache

Materialele pentru APOSTOLUL se pot trimite și pe pe adresa de e-mail: revista_apostolul@yahoo.com

APOSTOLUL
REVISTĂ EDITATĂ DE SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÎNT NEAMȚ
ISSN - 1582-3121
Redacția și administrația: str. Petru Rareș nr. 24, tel/fax: 22.53.32, Piatra Neamț

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămînt Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).
FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Florin FLORESCU - *director general*, Iosif COVASAN - *director economic*, Constantin TOMȘA - *director executiv*, Gheorghe AMAICEI, Ștefan CORNEANU.
CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - *redactor șef*, Ștefan CORNEANU - *redactor șef adjunct*, Dumitrița VASILCA, Dan AGRIGOROAE, Niculina NIȚĂ, Valerian PERCĂ (Subredacția Roman, tel. 732.738), Carmen DASCĂLU *(secretar)*.
Ilustrația numărului - desene ale copiilor îndrumați de prof. Dumitru BEZEM.

Prețul: 1 RON